

รายงานสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น
ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ.

.....

1. สรุปข้อมูลเกี่ยวกับการรับฟังความคิดเห็น

วิธีการในการรับฟังความคิดเห็น

- กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (สค.) ได้จัดทำประกาศกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว เรื่อง ประกาศรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ. ลงวันที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2566 เพื่อรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้อง ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย <https://www.law.go.th> หรือระบบสารสนเทศกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว <https://www.dwf.go.th> หรือสแกนแบบรับฟังความคิดเห็นผ่านช่องทางคิวอาร์โค้ด ทั้งนี้ สค. ได้มีหนังสือถึงหน่วยงาน องค์กร ภาคี เครือข่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อขอความร่วมมือเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และตอบแบบรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ.

- สค. ได้จัดประชุมเชิงปฏิบัติการรับฟังความคิดเห็นร่างกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและแก้ไขการค้าประเวณี จำนวน 2 ครั้ง เมื่อวันที่ 11 และ 19 พฤษภาคม 2566 ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เพื่อรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ. และให้ผู้เข้าร่วมประชุมฯ ทำแบบรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติฯ ผ่านการสแกนคิวอาร์โค้ด ซึ่งจะนำไปประมวลผลการรับฟังความคิดเห็นฯ ร่วมกับช่องทางอื่น ๆ

กลุ่มเป้าหมายในการรับฟังความคิดเห็น

- ผู้ให้บริการทางเพศ
- ผู้ใช้บริการทางเพศ
- ผู้ประกอบกิจการทางเพศ/ผู้ประกอบกิจการสถานบริการ
- นักวิชาการ/นักกฎหมาย/ผู้ทรงคุณวุฒิ
- ผู้บังคับใช้กฎหมาย/พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย
- เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ
- เจ้าหน้าที่องค์กรภาคเอกชน
- ประชาชน/ผู้สนใจทั่วไป

ระยะเวลาในการรับฟังความคิดเห็น

- กำหนดรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้อง ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย <https://www.law.go.th> หรือระบบสารสนเทศกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว <https://www.dwf.go.th> หรือสแกนแบบรับฟังความคิดเห็นผ่านช่องทางคิวอาร์โค้ด ระหว่างวันที่ 1 - 31 พฤษภาคม 2566

2. สรุปข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบรับฟังความคิดเห็น (ส่วนที่ 1) ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย และระบบสารสนเทศกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว รวมทั้งการสแกนแบบรับฟังความคิดเห็นผ่านช่องทางคิวอาร์โค้ด สรุปได้ดังนี้

1. เพศ

เพศ	ระบบกลางทางกฎหมาย (คน)	ระบบสารสนเทศ สค./ สแกนคิวอาร์โค้ด (คน)	รวม (คน)	ร้อยละ
ชาย	74	592	666	34.89
หญิง	254	941	1,195	62.60
เพศอื่น ๆ	34	10	44	2.30
ไม่ระบุ	3	1	4	0.21
รวม	365	1,544	1,909	100

2. อายุ

อายุ	ระบบกลางทางกฎหมาย (คน)	ระบบสารสนเทศ สค./ สแกนคิวอาร์โค้ด (คน)	รวม (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 15 ปี	1	1	2	0.10
15 – 25 ปี	110	111	221	11.58
26 – 60 ปี	249	1,409	1,658	86.85
60 ปีขึ้นไป	1	23	24	1.26
ไม่ระบุ	4	-	4	0.21
รวม	365	1,544	1,909	100

3. ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ระบบกลางทางกฎหมาย (คน)	ระบบสารสนเทศ สค./ สแกนคิวอาร์โค้ด (คน)	รวม (คน)	ร้อยละ
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	22	7	29	1.52
มัธยมศึกษาตอนต้น	30	17	47	2.46
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช./ปวส.	91	167	258	13.51
ปริญญาตรี	184	1,141	1,325	69.41
ปริญญาโท	36	198	234	12.26
สูงกว่าปริญญาโท	-	14	14	0.73
ไม่ระบุ	2	-	2	0.11
รวม	365	1,544	1,909	100

4. ท่านเกี่ยวข้องกับร่าง พ.ร.บ. คุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ. ในฐานะใด

ท่านความเกี่ยวข้อง	ระบบกลางทางกฎหมาย (คน)	ระบบสารสนเทศ สค./ สแกนคิวอาร์โค้ด (คน)	รวม (คน)	ร้อยละ
ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงาน กระทรวง พม.	25	282	307	16.082
ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงาน กระทรวงแรงงาน	7	130	137	7.177
ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงาน กระทรวงสาธารณสุข	4	14	18	0.943
ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงาน กระทรวงมหาดไทย	14	29	43	2.253
เจ้าหน้าที่ตำรวจ	31	219	250	13.096
หน่วยงานภาครัฐอื่น ๆ	42	568	610	31.953
องค์กรภาคเอกชน	16	8	24	1.257
ผู้ให้บริการทางเพศ	42	5	47	2.462
ผู้ใช้บริการทางเพศ	10	11	21	1.100
ผู้ประกอบการกิจการสถาน บริการ	5	4	9	0.472
ประชาชนทั่วไป	42	274	316	16.553
อื่น ๆ /ไม่ระบุ	127	-	127	6.652
รวม	365	1,544	1,909	100

3. สรุปประเด็นการรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ.
(ส่วนที่ 2) ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย และระบบสารสนเทศกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว
รวมทั้งการสแกนแบบรับฟังความคิดเห็นผ่านช่องทางคิวอาร์โค้ด

ข้อ 1 - 22	ระบบกลางทางกฎหมาย (คน)			ระบบสารสนเทศหน่วยงาน สแกนคิวอาร์โค้ด (คน)		รวมเห็นด้วย	รวม ไม่เห็นด้วย
	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่ระบุ	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย		
1	346	15	4	1319	225	1665	240
2	333	29	3	1187	357	1520	386
3	347	12	6	1257	287	1604	299
4	304	57	4	1199	345	1503	402
5	350	11	4	1332	212	1682	223
6	297	65	3	1248	296	1545	361
7	350	10	5	1350	194	1700	204
8	347	14	4	1321	223	1668	237
9	331	29	5	1175	369	1506	398
10	342	18	5	1320	224	1662	242
11	332	28	5	1268	276	1600	304
12	343	17	5	1361	183	1704	200
13	347	11	7	1333	211	1680	222
14	344	14	7	1329	215	1673	229
15	347	14	4	1330	214	1677	228
16	337	19	9	1344	200	1681	219
17	339	20	6	1309	235	1648	255
18	343	16	6	1328	216	1671	232
19	346	14	5	1365	179	1711	193
20	334	22	9	1305	239	1639	261
21	333	26	6	1326	218	1659	244
22	342	19	4	1365	179	1707	198

ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบัญญัติที่กำหนดในร่างพระราชบัญญัติฯ สรุปได้ดังนี้

1. ชื่อ “พระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ.” (มาตรา 1)

เห็นด้วย จำนวน 1,665คน คิดเป็น 87.22 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 240 คน คิดเป็น 12.57 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - เหมาะสมแล้ว เข้าใจง่าย กระชับ เป็นชื่อที่สื่อความหมายชัดเจน - ค่อนข้างครอบคลุมในมิติการให้บริการทางเพศ - เป็นการสื่อถึงวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองการให้บริการทางเพศ 	<ul style="list-style-type: none"> - ยังมีการกำหนดกิจการบางประเภท ซึ่งต้องได้รับการควบคุมตามกฎหมาย ดังนั้น ควรกำหนดชื่อให้มีความครอบคลุม - ควรใช้คำที่เป็นเชิงบวก น่าจะมีชื่ออื่นที่เหมาะสมกว่านี้ - ชื่อนอกจากบ่งบอกว่ามีการคุ้มครองแล้ว ควรบ่งบอกในด้านการป้องกันและปราบปรามด้วย และเจตนารมณ์ของกฎหมายก็เช่นกัน - เนื่องจากคำว่า "การให้บริการทางเพศ" ในสังคมไทยในปัจจุบันยังเป็นคำที่แสดงถึงความหมายในเชิงลบ และเป็นการกล่าวถึงเฉพาะเจาะจงไปยังกลุ่มคนกลุ่มเดียว ไม่ครอบคลุมในการให้ความคุ้มครองรวมถึงกลุ่มคนทำงานในสถานบริการทางเพศทั้งหมด - ชื่อพระราชบัญญัติควรมี keyword ที่เน้นไปที่การพัฒนาคุณภาพชีวิตด้วย - ชื่ออาจเป็นประเด็นอ่อนไหวได้ ควรเปลี่ยนชื่อใหม่ เพราะยังสื่อสารไม่ชัดเจน - เห็นควรใช้ชื่อ พระราชบัญญัติป้องกันและคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ. - ควรใช้ชื่อที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของกฎหมายในภาพรวม เช่น พ.ร.บ. การให้บริการทางเพศ พ.ศ. - เห็นควรใช้ชื่อ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ให้บริการและผู้ให้บริการทางเพศ พ.ศ.... - ควรใช้ชื่อว่า พระราชบัญญัติการค้าบริการทางเพศ พ.ศ. เพื่อสื่อว่าเป็นเรื่องของการให้บริการโดยได้รับค่าตอบแทน และครอบคลุมทั้งผู้ให้บริการและผู้รับบริการทางเพศ - ควรใช้ชื่อเป็น พ.ร.บ.คุ้มครองการค้าบริการทางเพศ - เสนอให้ปรับเป็น พระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมสุขภาวะทางเพศ พ.ศ.”

ข้อที่ 2. การกำหนดนิยาม “การให้บริการทางเพศ” ให้รวมถึงการกระทำอื่นใดในทางเพศ ซึ่งกว้างกว่าการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำชำเราเพื่อสนองความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น เพื่อให้ได้รับค่าตอบแทนหรือประโยชน์อื่นใด (มาตรา 4)

<p>เห็นด้วย จำนวน 1,520 คน คิดเป็น 79.62 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วย จำนวน 386 คน คิดเป็น 20.22 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>
<ul style="list-style-type: none"> - เนื่องจากการให้บริการทางเพศไม่จำเป็นต้องหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น อาจเป็นการกระทำรูปแบบอื่น ๆ ที่ทำให้มีความสุขทางเพศได้ - เนื่องจากการให้บริการทางเพศไม่ได้มีเพียงการกระทำชำเรา อาจรวมถึงกิจกรรมอย่างอื่นที่ผู้ให้บริการทำเพื่อความพอใจของผู้ใช้บริการ - เพื่อให้ครอบคลุมการกระทำอื่นใดไม่เฉพาะการกระทำชำเรา - ปัจจุบันมีลักษณะการให้บริการหลากหลาย เช่น บริการนวดเชิง erotic/การเป็นเพื่อนนั่งดื่ม/การบริการเป็นเพื่อนเที่ยว หรือการซื้อบริการเป็นแฟน โดยไม่มีกิจกรรมทางเพศ ฯลฯ - เพราะไม่จำเป็นจะต้องระบุว่ามีเพศสัมพันธ์เพียงอย่างเดียว แม้แต่การเอนเตอร์เทนก็ควรได้รับการคุ้มครอง - การกำหนดนิยามกว้าง ๆ จะเป็นการครอบคลุมประเด็นอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการกำหนดไว้ เพื่อรองรับเหตุการณ์ที่ซับซ้อนจะได้พิจารณาได้อย่างชัดเจน และดำเนินการตามกฎหมายได้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น - เพื่อให้การให้บริการทางเพศครอบคลุมกิจกรรมทางเพศทั้งหมดไม่ว่าจะว่าด้วยลักษณะใด เพื่อให้การคุ้มครองมีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเป็นอาชีพที่มีความเสี่ยงสูง 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรเพิ่มเติมหรือเขียนใหม่ว่า “โดยได้รับค่าจ้างค่าตอบแทน หรือผลประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เพื่อให้สอดคล้องกับสัญญาจ้างประเภทต่าง ๆ ทั้งสัญญาจ้างแรงงาน สัญญาจ้างทำของ หรือได้รับการว่ายนแทนคนอื่น เช่น รับแขกผู้ใหญ่ซึ่งการได้รับค่าตอบแทนมิใช่วัตถุประสงค์หลักจึงไม่ควรใช้คำว่า “เพื่อ” - ควรนิยามในลักษณะความเต็มใจด้วยทั้งสองฝ่ายเนื่องจากได้รับค่าตอบแทนหรือประโยชน์อื่น ๆ และหากมีการกระทำชำเราด้วยความไม่เต็มใจแล้วให้ถือว่าเป็นความผิดทางเพศได้ - บทนิยามกว้างเกินไป บทนิยามควรกำหนดให้ชัดเจนว่าหมายความว่าอย่างไร ขอบเขตคืออะไร ไม่ควรให้ไปตีความเองว่าอย่างไร - การกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา อาจจะเป็นคำที่สื่อถึงการถูกระทำในเชิงลบ แต่ในกรณี พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ให้บริการทางเพศ ควรใช้คำอื่นที่เหมาะสมไม่ตีตรา เช่น การร่วมเพศระหว่างผู้ให้บริการและผู้ใช้บริการ, การมีเพศสัมพันธ์ต่างตอบแทน เป็นต้น - ต้องแยกออกจากกัน ให้บริการทางเพศ (กฎหมายต้องควบคุม) และการกระทำชำเรา (เป็นฐานความผิดทางกฎหมาย - อยากให้ 1) เพิ่มคำว่าผู้รับบริการ และ ผู้ให้บริการเข้าไปในนิยาม เพื่อให้ชัดเจน และครอบคลุม ความต้องการทางกามารมณ์พิเศษ เช่น นั่งดูคนสองคนร่วมประเวณีกัน และผู้รับบริการได้รับความสำราญจากการร่วมประเวณีนั้น เป็นต้น 2) อยากจะให้เขียนนิยามเป็น ให้บริการบันเทิงสันทนากการ เนื่องจากการให้บริการอาจจะเป็นกลุ่มใหญ่ เช่น पार्टีวันเกิดหรือปาร์ตี้สโสดที่เรียกคนมาให้บริการเอนเตอร์เทน ตีมเหล้าและเต้นยั่ว เพื่อความสนุก

ข้อที่ 3. การกำหนดนิยามของ “สถานประกอบกิจการทางเพศ” ให้หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคล หรือจัดไว้เพื่อให้บริการทางเพศ หรือยอมให้มีการให้บริการทางเพศ ซึ่งผู้ประกอบกิจการทางเพศ ได้แจ้งไว้ประกอบการยื่นคำขอ (มาตรา 4)

<p>เห็นด้วย จำนวน 1,604 คน คิดเป็น 84.02 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วย จำนวน 299 คน คิดเป็น 15.66 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>
<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อให้ถูกต้องและสามารถตรวจสอบได้ - สถานที่นั้นควรถูกกฎหมาย จะได้ไม่มีการบังคับเพื่อให้บริการทางเพศ - เขียนไว้อย่างกว้างให้ครอบคลุม ซึ่งจะเป็นผลดี - ควรมีการเพิ่มเติมกฎหมายลูก/ระเบียบ แนวทางการจัดตั้งที่ระบุให้รัดกุม ชัดเจน ว่าการจัดตั้งสถานประกอบการต้องมีความเป็นธรรม ไม่เอาเปรียบผู้ให้บริการ รวมถึงต้องมีแนวทางการตรวจ/รับแจ้งเหตุ ที่ชัดเจน - เห็นด้วย เพราะได้ระบุวัตถุประสงค์ของสถานประกอบกิจการทางเพศได้อย่างชัดเจน - เพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมาย เก็บภาษีในการประกอบกิจการนำเงินเข้ารัฐได้ - แต่ควรเพิ่มเติมให้ครอบคลุมถึงการติดต่อผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ที่ไม่มีสถานที่เป็นหลักแหล่ง เพื่อให้ครอบคลุมถึงผู้ให้บริการทางเพศที่เป็นอิสระ ไม่ได้สังกัดสถานประกอบกิจการทางเพศด้วย 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรครอบคลุมเฉพาะสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บริการทางเพศ ส่วนสถานที่มาติดต่อหรือจัดหาบุคคลไม่ควร มี เพราะไม่สามารถควบคุมได้ และเป็นช่องทางให้มีการหลอกลวงเหมือนในอดีต หรือเป็นสถานที่กักขังและจัดให้มีบริการที่อื่นแทน - เพราะไม่ครอบคลุมช่องทางการติดต่อผ่านสื่อออนไลน์ ซึ่งอาจจะไม่ใช่สถานที่ซึ่งมีการจัดตั้งขึ้น แต่ติดต่อผ่านระบบหรือแพลตฟอร์ม แล้วไปใช้สถานที่อื่นๆ เพื่อการให้บริการทางเพศ - ควรจำกัดพื้นที่สำหรับให้บริการ กำหนดพื้นที่ให้ชัดเจน

ข้อที่ 4. การกำหนดให้ “ผู้มีอำนาจอนุญาต” หมายความว่า ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลในกรุงเทพมหานคร หรือ ผู้ว่าราชการจังหวัด ในจังหวัดอื่น (มาตรา 4)

<p>เห็นด้วย จำนวน 1,503 คน คิดเป็น 78.73 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วย จำนวน 402 คน คิดเป็น 21.06 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>
<ul style="list-style-type: none"> - เห็นด้วย แต่ไม่เต็ม 100% เนื่องจากมีความเป็นห่วงกลไกตำรวจว่าจะมีการรับส่วยจากสถานประกอบกิจการ จะมีวิธีการถ่วงดุลอย่างไร และต้องได้รับความเห็นชอบจากกลไกในระดับพื้นที่ (เกินกึ่งหนึ่ง) ในรูปแบบคณะกรรมการหรือคณะกรรมการในโซน Area base นั้น ๆ (ตัวแทนเจ้าของพื้นที่นั้น ๆ) 	<ul style="list-style-type: none"> - ในกรุงเทพมหานคร ควรให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นผู้มีอำนาจอนุญาต - ควรให้กระทรวงแรงงาน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นผู้มีอำนาจอนุญาต แทนที่จะเป็นตำรวจ - ควรเป็นกรมการปกครอง ไม่ควรเป็นตำรวจ - อยากให้มีการตรวจและรองรับจากสาธารณสุขจังหวัดในพื้นที่ด้วย

เห็นด้วย จำนวน 1,503 คน คิดเป็น 78.73 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 402 คน คิดเป็น 21.06 % เหตุผลประกอบ
	<ul style="list-style-type: none"> - ควรเป็นอำนาจของสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด - ควรให้เป็นหน่วยงานเดียวกันทั่วประเทศ คือ หน่วยงานฝ่ายปกครอง เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาที่อาจเกิดจากการทำงานแยกส่วนกันของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง - ควรให้เป็นผู้มีตำแหน่งเท่าเทียมกัน เช่น หากให้ตำรวจเป็นผู้อนุญาต ก็ต้องเป็นผู้บัญชาการตำรวจนครบาลในกรุงเทพมหานคร และผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดในจังหวัดอื่น หรือผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในกรุงเทพมหานคร และผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดอื่น - เนื่องจากผู้ประกอบการต้องขอใบอนุญาต ๒ ประเภทในเวลาเดียวกัน ได้แก่ สถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ สถานค้าบริการทางเพศ ดังนั้น ควรใช้พนักงานคนเดียวกัน คือ ฝ่ายปกครอง เช่น อธิบดีกรมการปกครอง หรือผู้อำนวยการเขตที่ได้รับมอบหมาย ในเขตกรุงเทพมหานคร และผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอที่ได้รับมอบหมายในพื้นที่จังหวัด - ควรมีการออกใบอนุญาตโดยผ่านการกลั่นกรองโดยกลไกคณะกรรมการจังหวัด และคณะกรรมการของกรุงเทพมหานคร เพื่อความรอบคอบ โปร่งใส - ผู้มีอำนาจอนุญาตทั้งในกรุงเทพฯ และจังหวัดอื่น ควรเป็นหน่วยงานซึ่งเป็นผู้รักษาการตามกฎหมาย ซึ่งควรใช้มากกว่า ๑ หน่วยงาน เพื่อป้องกันการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ - ผู้มีอำนาจอนุญาต ควรเป็นชุดคณะกรรมการประกอบด้วยหน่วยงานหลายฝ่าย เป็นผู้อนุญาตร่วมอาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด/ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลเป็นประธาน และมีหน่วยงานอื่น ๆ เป็นกรรมการร่วม เช่น สาธารณสุขจังหวัด (เพื่อให้ผ่านการตรวจสอบด้านความสะอาดปลอดภัย) แรงงานจังหวัด (เพื่อตรวจสอบด้าน

เห็นด้วย จำนวน 1,503 คน คิดเป็น 78.73 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 402 คน คิดเป็น 21.06 % เหตุผลประกอบ
	ค่าตอบแทน สวัสดิการ) เป็นต้น และคณะกรรมการจะต้องมีผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่เห็นว่าเกี่ยวข้อง - ไม่จำเป็นต้องขออนุญาต แจ่งขึ้นทะเบียนก็เพียงพอ การใช้อำนาจการอนุญาต เป็นช่องทางการทุจริต

ข้อที่ 5. การกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เป็นผู้รักษาการร่วมกัน ตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา 5)

เห็นด้วย จำนวน 1,682 คน คิดเป็น 88.11 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 223 คน คิดเป็น 11.68 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - เพราะหน่วยงานเหล่านี้ต้องร่วมกันดูแลเพื่อมิให้ผู้ประกอบอาชีพถูกกดขี่ เอารัดเอาเปรียบจากผู้ประกอบการ/สถานประกอบการและมีกฎหมายที่เข้มแข็งได้รับความคุ้มครองจริงจัง - เนื่องจากทั้ง 4 กระทรวงข้างต้น จะทำให้การคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตของพนักงานบริการเป็นไปอย่างองค์รวม แต่ควรมีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน - เพราะมีอำนาจเท่าเทียมกันในระดับผู้บัญชาการ 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรเพิ่ม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา - เพิ่มผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เนื่องจากในกฎหมายมีประเด็นที่ให้ตำรวจเป็นผู้มีอำนาจอนุญาต - เพิ่มรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เพื่อมีมาตรการที่เป็นการส่งเสริมค่านิยมในเรื่องดังกล่าวให้มีการรับรู้ที่ถูกต้อง - เห็นควรให้มีเพียง พม. อย่างเดียว เนื่องจากการออกกฎหมายระดับอนุบัญญัติอาจขัดกัน และเห็นว่าการดำเนินงานไปตามกฎหมายนั้น เป็น พม. โดยหลัก - ควรให้กระทรวงดิจิทัลเป็นผู้กำกับดูแลด้วย เนื่องจากรูปแบบของการค้าบริการทางเพศอยู่ในระบบอิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น

ข้อที่ 6. การกำหนดคุณสมบัติของผู้ให้บริการทางเพศ “ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์” (มาตรา 8)

เห็นด้วย จำนวน 1,545 คน คิดเป็น 80.93 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 361 คน คิดเป็น 18.91 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - เนื่องจากเป็นผู้บรรลุนิติภาวะตามกฎหมายแล้ว และสามารถดูแลตนเองได้ สามารถใช้ตรรกะความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลได้ - ควรเป็นผู้ที่บรรลุนิติภาวะแล้ว มีความสามารถในการตัดสินใจเองว่าจะประกอบอาชีพบริการทางเพศหรือไม่ 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรมีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ควรได้รับการยินยอมจากผู้ปกครอง และผู้ประกอบการควรแจ้งให้ทราบในเรื่องของสิทธิและความเสี่ยงในการให้บริการ

เห็นด้วย จำนวน 1,545 คน คิดเป็น 80.93 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 361 คน คิดเป็น 18.91 % เหตุผลประกอบ
	<ul style="list-style-type: none"> - ควรมีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปี เพราะเป็นวัยที่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีวุฒิภาวะในการที่จะปกป้องคุ้มครองตนเองได้ มีการใช้เหตุผลสมบูรณ์ - ควรมีอายุไม่ต่ำกว่า 23 ปี เนื่องจากยังอยู่ในช่วงของการเป็นนักศึกษา - ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปี เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กนักศึกษาที่ยังไม่จบการศึกษาทำอาชีพนี้ - นอกจากมีอายุไม่ต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ต้องไม่เป็นนักเรียนหรือนักศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษา

ข้อที่ 7. การกำหนดให้ผู้ให้บริการทางเพศมีสิทธิดังต่อไปนี้ (1) ได้รับสวัสดิการด้านสุขภาพ ทั้งในส่วนของ การป้องกันโรคและการรักษาโรค (2) สมัครงเป็นผู้ประกันตนและได้รับสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายว่าด้วย ประกันสังคม (3) ได้รับบริการตรวจสุขภาพทางเพศตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมโรคจากการประกอบ อาชีพและโรคจากสิ่งแวดล้อม หรือกฎหมายอื่น (4) มีสิทธิในการร้องเรียนและขอรับความช่วยเหลือจาก ศูนย์คุ้มครอง เพื่อให้ได้รับสิทธิและสวัสดิการตามกฎหมาย และดำเนินการให้ได้รับความคุ้มครองตามที่ผู้ ให้บริการทางเพศร้องขอ (มาตรา 16)

เห็นด้วย จำนวน 1,700 คน คิดเป็น 89.05 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 204 คน คิดเป็น 10.69 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต ควบคุมมาตรฐานในการ ให้บริการที่ได้คุณภาพตามที่กฎหมายกำหนดและอยู่ ในกำกับดูแลของหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ อีกทั้งป้องกันการติดต่อทางเพศที่อาจเกิดขึ้น - ควรระบุหรือกำหนดในกรณีที่ผู้ให้บริการทางเพศ ประกอบอาชีพอิสระ ไม่ขึ้นกับสถานประกอบการใด เพิ่มไปด้วย - เป็นการช่วยให้การบริการทางเพศมีความปลอดภัย ทั้งผู้ให้บริการและผู้รับบริการ - บุคคลย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกัน และต้องมีความ รับผิดชอบต่อสังคม - เป็นสิทธิที่เหมาะสมกับประชาชนไทยทุกคน - มีความครอบคลุมตามกฎหมายแรงงาน แต่ควร ให้สิทธิผู้ให้บริการทางเพศอย่างเท่าเทียมโดยไม่เลือก ปฏิบัติทั้งทางเพศ เชื้อชาติ ความพิการของผู้ให้บริการ 	<ul style="list-style-type: none"> - ใช้คำที่กว้างๆ โดยเฉพาะกฎหมายไม่ควรระบุ เช่น การตรวจสุขภาพให้เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง - ยังไม่ครอบคลุมในการคุ้มครอง การพัฒนาคุณภาพ ชีวิต สิทธิเสรีภาพ - ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึง สิทธิการรักษาการ ประกันตนและการตรวจสุขภาพแบบถ้วนหน้าได้อยู่ แล้ว โดยไม่ต้องร่างกฎหมายใหม่มารองรับ - เพราะเหมือนส่งเสริมให้บุคคลใช้อาชีพนี้ในการ ดำรงชีวิตมากขึ้น - เนื่องจากถ้าเต็มใจหรือยินยอมให้บริการทางเพศก็ ควรที่จะรับผิดชอบตัวเองแล้วเอาสวัสดิการไปพัฒนา ส่วนอื่น

เห็นด้วย จำนวน 1,700 คน คิดเป็น 89.05 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 204 คน คิดเป็น 10.69 % เหตุผลประกอบ
- เพราะเป็นหลักการพื้นฐานด้านสิทธิมนุษยชน ควรที่จะได้รับความคุ้มครองตามหลักการพื้นฐาน	

ข้อที่ 8. การกำหนดว่าเมื่อมีคดีที่เกิดขึ้นจากข้อพิพาทระหว่างผู้ให้บริการทางเพศและผู้ประกอบกิจการทางเพศ เกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามข้อตกลงหรือสัญญาให้บริการทางเพศ สัญญาจ้างแรงงาน หรือสัญญาลักษณะอื่นใดที่ทำไว้กับผู้ประกอบกิจการทางเพศ ให้อยู่ในเขตอำนาจของ “ศาลแรงงาน” (มาตรา 20)

เห็นด้วย จำนวน 1,668 คน คิดเป็น 87.38 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 237 คน คิดเป็น 12.41 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - ควรเป็นศาลแรงงาน โดยมีเงื่อนไขพิเศษเกี่ยวกับองค์คณะของศาลว่า ต้องมีผู้พิพากษาสมทบที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องบริการทางเพศ เพศสภาพ เพศภาวะ - ควรระบุหรือกำหนดในกรณีที่ผู้ให้บริการทางเพศประกอบอาชีพอิสระ ไม่ขึ้นกับสถานประกอบการใดเพิ่มไปด้วย รวมถึงกรณีที่ผู้ให้บริการทางเพศมีข้อพิพาทกับผู้ให้บริการทางเพศโดยตรง - ศาลแรงงานน่าจะเกี่ยวข้องข้องกับแรงงานทุกด้าน เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงอยู่แล้ว ขอบเขตอำนาจตรงตามลักษณะที่จะเกิดข้อพิพาทเนื่องจากเป็นคดีแรงงาน เพราะเป็นการกระทำที่เกิดข้อพิพาทระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง ผู้ให้บริการยอมเป็นการทำงานบริการอย่างหนึ่ง ควรพิจารณาข้อพิพาทตามกฎหมายแรงงาน เพราะผู้ให้บริการก็คือแรงงานในประเทศ - ตรงกับลักษณะของการจ้างงานในสถานประกอบการ ให้ความเป็นธรรมทั้งสองฝ่าย - เพื่อให้ศาลแรงงานเป็นหลักประกันความปลอดภัยในการใช้ชีวิตของผู้ให้บริการทางเพศ - เนื่องจากหากทำสัญญาจ้างหรือทำข้อตกลงร่วมกัน หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิดสัญญา สามารถฟ้องร้องศาลแรงงานได้ เนื่องจากเป็นการป้องกัน สิทธิของตนในการเป็นผู้ถูกใช้หรือผู้ใช้แรงงาน และเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรเป็นศาลอาญา - สัญญากับผู้ประกอบการ ไม่ใช่สัญญาจ้างแรงงาน ถึงแม้เสนอว่าให้ถือเป็นสัญญาจ้าง สามารถเขียนได้ง่าย แต่ในทางปฏิบัติเป็นปัญหาการตีความในกฎหมายหลายๆ ฉบับ เช่น พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ร.บ.จัดหางาน และ พ.ร.ก. การบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว เป็นต้น ไม่ควรเอาหลักการหรือแนวคิดแบบนี้มาใช้ ควรกำหนดหลักเกณฑ์และมาตรการสำหรับสัญญานี้โดยเฉพาะ - ควรเป็นศาลยุติธรรม (ศาลจังหวัดทั่วไป) - เป็นเรื่องต้องพิจารณา เพราะอาชีพการให้บริการอาจมีประเด็นที่ศาลแรงงานยังไม่มี ความเข้าใจ อาจต้องดูว่าศาลใดที่ใกล้เคียงกับประเด็นนี้ที่สุด (อาจเป็นหน่วยคุ้มครองผู้บริโภค หรือไม่) / ถ้าเป็นกรณีเจ้าของสถานบริการกับลูกจ้างที่เป็นผู้ให้บริการ เห็นควรขึ้นศาลแรงงาน - จะเกี่ยวข้องกับคดีอาญา การทำร้ายร่างกายด้วยหรือไม่ แล้วหากข้อพิพาท ไปเกี่ยวข้องข้องกับทรัพย์สินคู่กรณีเสียหาย จะเป็นคดีแพ่งด้วยหรือไม่ - เป็นคดีคุ้มครองผู้บริโภคดีกว่า - ควรที่จะให้สามารถใช้สิทธิได้แบบถ้วนหน้า ทั้งในส่วนของกฎหมายอาญา แพ่ง และแรงงาน - ควรมีหน่วยงานที่ตั้งขึ้นมาเพื่อดูแลเฉพาะเรื่องนี้ หากไม่พอใจในคำวินิจฉัยหรือชี้ขาด ค่อยนำเรื่องขึ้นสู่ศาลแรงงาน

<p>เห็นด้วย จำนวน 1,668 คน คิดเป็น 87.38 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วย จำนวน 237 คน คิดเป็น 12.41 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>
<p>- ให้อยู่ในอำนาจของศาลแรงงานและไม่ตัดสิทธิผู้ให้บริการทางเพศที่จะนำคดีไปสู่ศาลยุติธรรมด้วย</p>	<p>- ถ้าใช้คำว่าสัญญาจ้างแรงงาน จะไม่เข้าองค์ประกอบตามคำนิยาม มาตรา 5 ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541</p> <p>- ควรดูว่าเขียนแบบนี้ขัดกับกฎหมายแรงงานและจัดตั้งศาลแรงงานหรือไม่</p>

ข้อที่ 9. การกำหนดให้ผู้ประสงค์จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการทางเพศ “ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์” (มาตรา 22)

<p>เห็นด้วย จำนวน 1,506 คน คิดเป็น 78.89 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วย จำนวน 398 คน คิดเป็น 20.85 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>
<p>- เพราะมีอายุพอสมควร มีวิจรรย์ญาณเพียงพอและบรรลุนิติภาวะแล้ว</p>	<p>- อายุ 20 ปี ยังอยู่ในขอบเขตคำว่า เยาวชนควรเป็นผู้มีวุฒิภาวะและประสบการณ์ในการแก้ปัญหาต่างๆ มากกว่านี้ อายุน้อยเกินไปที่จะรับผิดชอบในเรื่องการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ศีลธรรมจรรยา</p> <p>- ควรจะอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปีบริบูรณ์ เพราะผู้ที่ประสงค์จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการทางเพศควรมีวุฒิภาวะและไม่อยู่ในช่วงที่กำลังศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรี มีเหตุผลในการตัดสินใจดำเนินงานของสถานประกอบกิจการทางเพศและควรระวังการสวมชื่อในการเปิดสถานบริการ</p> <p>- ผู้ที่ประสงค์จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการทางเพศ อย่างน้อยต้องมีอายุ 35 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป เนื่องจากเป็นการเปิดกิจการเฉพาะและมีความเสี่ยงต่อการละเมิดบุคคลที่แตกต่างจากกิจการอื่น ย่อมอาจมีผู้มีอิทธิพลมาแทรกแซง ซึ่งวัยอายุ 20 ปี อาจเกิดการบริหารจัดการหรืออาจมีข้อบกพร่องในการตัดสินใจได้ทันท่วงที</p> <p>- ควรจะมีอายุไม่ต่ำกว่า 45 ปี เพราะมีวุฒิภาวะสามารถให้การคุ้มครองดูแลกลุ่มผู้ให้บริการได้ดีกว่า</p>

เห็นด้วย จำนวน 1,506 คน คิดเป็น 78.89 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 398 คน คิดเป็น 20.85 % เหตุผลประกอบ
	<p>และควรเป็นนิติบุคคลที่มีหลักประกันประวัติในการประกอบกิจการ เช่น มีหลักประกันทางการเงินกับธนาคาร</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรกำหนดอายุขั้นต่ำเป็น 18 ปี บริบูรณ์ เนื่องจากบุคคลมีสิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพ อาจเพิ่มเติมให้สามารถขอใบอนุญาตได้ โดยต้องได้รับการยินยอมจากผู้ปกครอง - ควรมีอายุไม่ต่ำกว่า 23 ปีบริบูรณ์ - ควรกำหนดอายุ 50 ปีขึ้นไป - ควรกำหนด "ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 30 ปีบริบูรณ์" เพราะเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะคิดวิเคราะห์ และสามารถบริหารจัดการได้ และประสานความร่วมมือกับทุกฝ่ายได้ดีกว่า และเป็นคนไทย - ควรเป็นวัยที่จบปริญญาตรีแล้ว มีอายุ 22 ปีขึ้นไป - ควรมีการทดสอบวุฒิภาวะ การตัดสินใจ ในเรื่องต่างๆ ให้เหมาะสมกับเป็นผู้ที่จะได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ และต้องไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขที่ขัดแย้งไม่เป็น ผู้ต้องคดีอาญา การค้ำมนุษย์ ยาเสพติด พรากผู้เยาว์ หรือคดีอุกฉกรรจ์อื่น ๆ หรือการฟอกเงิน การทำผิดกฎหมายร้ายแรงอื่น

10. การกำหนดให้ผู้ประสงค์จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการทางเพศ ต้องเป็นผู้ที่ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีเด็ก ความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด เว้นแต่ความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษ ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (มาตรา 22 วรรค 1 (4))

เห็นด้วย จำนวน 1,662 คน คิดเป็น 87.06 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 242 คน คิดเป็น 12.68 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - ควรรวมความผิดที่ยกเว้นด้วย เพราะอาจเป็นสาเหตุให้เกิดการค้าประเวณีเพื่อผลประโยชน์ที่ไม่เป็นธรรมได้ 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่ควรยกเว้นข้อใดข้อหนึ่ง เพราะทั้งหมดล้วนเป็นต้นเหตุของการกระทำผิดทั้งสิ้น - ควรเป็นบุคคลที่ไม่มีความผิดทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาเสพติดให้โทษ เนื่องจากมีความเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดการกระทำที่มีขอบได้

<p>เห็นด้วย จำนวน 1,662 คน คิดเป็น 87.06 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วย จำนวน 242 คน คิดเป็น 12.68 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>
<ul style="list-style-type: none"> - ควรเพิ่มความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว - เพื่อการรักษาความสงบเรียบร้อย ป้องกันอาชญากรรมซ้ำซ้อน ป้องกันการก่อปัญหาและการกระทำผิดในลักษณะเดียวกันอีกเมื่อต้องมาอยู่ในสายงานนี้ - ขอเพิ่มเติมว่า ไม่ควรให้ข้าราชการ หรือผู้มีหน้าที่ทางการเมืองเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการทางเพศ - มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิกรณีของผู้ที่ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษว่าเป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศแต่ละข้อหาย่อมมีพฤติการณ์ที่หนักเบาแตกต่างกัน ดังนั้น ในการจำกัดสิทธิดังกล่าวจึงควรกำหนดห้ามเฉพาะผู้ที่ถูกลงโทษในฐานความผิดอุกฉกรรจ์ 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรเพิ่มความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว - ผู้ประสงค์ขอใบอนุญาตไม่ควรมีประวัติเคยเป็นผู้ถูกดำเนินคดีอาญา - ต้องไม่เคยมีประวัติถูกแจ้งความ หรือถูกดำเนินคดีใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ - ควรเพิ่มเติมว่าไม่เป็นผู้มีความผิดในฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น

11. กรณีมีการไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต กำหนดให้ในกรุงเทพมหานคร ผู้ประกอบกิจการทางเพศ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อ “ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ” ส่วนในจังหวัดอื่นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ “ปลัดกระทรวงมหาดไทย” และการอุทธรณ์ให้กระทำ “ภายในกำหนดสามสิบวัน” นับแต่วันได้รับหนังสือจากผู้มีอำนาจอนุญาตที่ได้แจ้ง การไม่อนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต (มาตรา 23 วรรค 3)

<p>เห็นด้วย จำนวน 1,600 คน คิดเป็น 83.81 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วย จำนวน 304 คน คิดเป็น 15.92 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>
<ul style="list-style-type: none"> - เหมาะสมต่อการดำเนินการเพื่อรักษาสิทธิ และไม่ขัดต่อกฎหมาย วิ.ปกครอง - เป็นขั้นตอนที่เหมาะสม หากมีคณะกรรมการกลางมาพิจารณาให้เหมาะสมยิ่งขึ้นจะเป็นการดีมาก ๆ - ทุกคำสั่งทางการปกครองควรให้ผู้ปฏิบัติตามคำสั่งมีทางออก เพื่อป้องกันการกั้นกั๊ก - การที่ผู้ขอใบอนุญาตสามารถอุทธรณ์ได้ เนื่องจากเป็นสิทธิที่ควรได้รับของผู้ขอใบอนุญาต 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่ควรให้สิทธิอุทธรณ์ เพราะสะท้อนถึงความไม่มีแผนหรือระบบที่พร้อมต่อการดำเนินสถานประกอบการ ควรเริ่มการขอใบอนุญาตใหม่ และเห็นควรให้พิจารณาสถานประกอบการที่ไม่ได้ต่อใบอนุญาตหรือไม่ออกใบอนุญาตให้จัดตั้งดำเนินการขอใบอนุญาตได้ยากขึ้น เนื่องจากไม่มีคุณสมบัติหรือความพร้อม

<p>เห็นด้วย จำนวน 1,600 คน คิดเป็น 83.81 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วย จำนวน 304 คน คิดเป็น 15.92 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>
<p>- เพื่อลดการกลั่นแกล้งจากผู้ให้การอนุญาตทำให้ธุรกิจเสียหายได้</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ระยะเวลาสั้นเกินไป ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง อาจเกิดการกลั่นแกล้งได้ ควรให้เวลา 90 วันขึ้นไป - ควรให้เป็นหน่วยงานเดียวกันทั่วประเทศ คือในกรุงเทพมหานครก็ควรเป็นการอุทธรณ์ต่อ "ปลัดกระทรวงมหาดไทย" - กำหนดให้ในกรุงเทพมหานคร ผู้ประกอบกิจการทางเพศ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อ "ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร" ในต่างจังหวัด ยื่นอุทธรณ์ต่อ ผู้ว่าราชการจังหวัด - ในกรุงเทพฯ และจังหวัดอื่นควรเป็นหน่วยงานที่รักษาการตามกฎหมาย ซึ่งพิจารณาร่วมกันมากกว่า 1 หน่วยงาน - ควรเป็นหน่วยงานที่เป็นกลาง ไม่มีส่วนได้เสียในการยื่นอุทธรณ์โดยเฉพาะ และควรมีองค์กรสตรีร่วมพิจารณาด้วย - ควรเป็นอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น - ควรให้อุทธรณ์กับปลัดกระทรวงมหาดไทยทั้งหมด เพื่อให้มีมาตรฐานการวินิจฉัยเดียวกันทั่วประเทศ - ควรอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิเศษเช่นเดียวกับ อุทธรณ์ภาษี - ในส่วนจังหวัด ควรให้อุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น เนื่องจากเข้าใจสภาพปัญหาพื้นที่ของจังหวัดได้ดีกว่าปลัดกระทรวงมหาดไทย - ควรยื่นอุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวง พม. - ควรกำหนดให้เป็นหน่วยงานเดียวกัน ตั้งแต่ผู้มีอำนาจอนุญาตและผู้พิจารณาอุทธรณ์

12. สถานประกอบกิจการทางเพศต้องไม่อยู่ใกล้ชิดโบราณสถาน วัดหรือศาสนสถาน หรือสถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพักในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าว (มาตรา 24 วรรค 1 (1))

เห็นด้วย จำนวน 1,704 คน คิดเป็น 89.26 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 200 คน คิดเป็น 10.48 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - เห็นด้วยในหลักการ แต่เห็นว่าควรกำหนดระยะห่างให้ชัดเจน และเห็นว่าอาจมีสถานที่อื่น ๆ นอกจากที่กำหนดด้วย เช่น สถานเลี้ยงเด็กที่ไม่ใช่โรงเรียนหรือสถานศึกษา หรือในอนาคตอาจมีสถานที่อื่นใดที่ไม่ควรอยู่ใกล้ชิดกับสถานประกอบกิจการทางเพศด้วย ควรจะกำหนดถ้อยคำให้ครอบคลุมมากกว่านี้ - สนับสนุนให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การเลือกสถานที่ในการจัดตั้ง เนื่องจากหากไม่กำหนดไว้ อาจเกิดปัญหาในมิติทางด้านสังคม ซึ่งแก้ไขได้ยาก - เป็นความเหมาะสมตามหลักศีลธรรม เพราะ สุ่มเสี่ยงต่อแนวค่านิยม วัฒนธรรมทางสังคมที่มีมา สืบเนื่องแต่โบราณ - เพราะเป็นการจัดระเบียบสถานบริการให้เหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายสถานบริการ และ ไม่รบกวนผู้อื่น 	<ul style="list-style-type: none"> - จำกัดมากเกินไป - ควรกำหนดให้จัดตั้งสถานประกอบกิจการทางเพศ ได้เฉพาะพื้นที่ที่อนุญาต เป็นโซนนิ่ง - ควรตัดคำว่าที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อน... ดังกล่าว เพราะมิใช่วัตถุประสงค์ของกฎหมาย มาตรานี้ โดยวัตถุประสงค์ที่แท้จริงคือ มิให้สถานที่ ดังกล่าวเป็นตัวอย่างไม่ดี จึงควรกำหนดระยะห่าง ให้ชัดเจน คือ ๒๐๐ เมตรขึ้นไป - ควรจัดให้เป็นพื้นที่เฉพาะที่รัฐจำกัดให้เท่านั้น หรือ ควรจัดโซนนิ่งของสถานที่ให้บริการทางเพศเพื่อให้ ง่ายต่อการควบคุม ทั้งนี้ขอให้รวมถึงโรงแรมที่เปิด ค้าประเวณีแอบแฝงด้วย - ให้อยู่ห่างจากสถานที่ราชการ ต้องไม่อยู่ใกล้แหล่ง ชุมชนที่อยู่อาศัย - ในส่วนของคำว่า "ขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความ เดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าว" คำนียาม กว้างเกินไป ควรกำหนดระยะทางที่ชัดเจน เช่น ไม่เกิน 100 เมตร เพื่อความชัดเจนในการตีความ กฎหมาย - เนื่องจากเป็นการให้บริการต่อผู้บรรลุนิติภาวะ และความสบายใจต่อผู้นับถือศาสนา - ควรจัดเป็นโซนให้อยู่ห่างจากเขตชุมชนประมาณ 3 - 5 กม. - ควรจัดเป็นโซนนิ่งสำหรับสถานประกอบกิจการ ทางเพศ (เช่น รัชดาโซน) ไม่ควรให้ปะปนในหมู่บ้าน ร้านตลาดทั่วไป เนื่องจากอาจมีผู้ใหญ่บางท่าน ที่รับไม่ได้เรื่องนี้ แล้วจะเป็นประเด็นในชุมชน - อาจเพิ่มเติมสถานบริการผู้สูงอายุ และสถาน บริการห้องสมุดต่างๆ

13. กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองการให้บริการทางเพศ ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เลขาธิการสำนักงานประกันสังคม อธิบดีกรมควบคุมโรค อัยการสูงสุด ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ ผู้แทนกลุ่มของผู้ประกอบกิจการทางเพศไม่เกินสามคน ผู้แทนกลุ่มของผู้ให้บริการทางเพศไม่เกินสามคน และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินสามคนเป็นกรรมการ อธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวเป็นกรรมการ และเลขาธิการ และให้ประธานกรรมการแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการได้ไม่เกินสองคน (มาตรา 33 วรรค 1)

เห็นด้วย จำนวน 1,680 คน คิดเป็น 88.00 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 222 คน คิดเป็น 11.63 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - องค์กรประกอบครบคลุมแล้ว - อยากให้เพิ่มผู้แทนจากกระทรวงวัฒนธรรม - ควรกำหนดคุณสมบัติที่ชัดเจนของผู้ที่รัฐมนตรีมีสิทธิแต่งตั้ง - เป็นการบูรณาการขององค์กรและหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง และส่วนราชการในภูมิภาคควรเพิ่มเติม - เนื่องจากมีผู้บริหารระดับสูงในทุกด้านของ พ.ร.บ. คุ้มครองการให้บริการทางเพศ และมีผู้แทนของผู้ประกอบการเข้าร่วม ทำให้เห็นถึงปัญหาที่แท้จริง และร่วมกันแก้ไขปัญหาในเรื่องนี้ต่อไป 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรมืองค์กรเอกชนองค์กรสาธารณประโยชน์ ที่ทำงานกับกลุ่มพนักงานบริการทางเพศร่วมเป็นกรรมการด้วย - สัดส่วนคณะกรรมการไม่สมดุล เพราะมีจำนวนกรรมการจากภาครัฐมากเกินไป ถึง 11 ต่อ 6 กรรมการจากฝ่ายผู้มีส่วนได้เสีย ซึ่งได้แก่ผู้ประกอบการและผู้ให้บริการ ควรมีสัดส่วนที่เท่ากันหรือใกล้เคียงกัน - ควรให้ผู้แทนกลุ่มของผู้ให้บริการทางเพศเข้ามา มีส่วนร่วมมากกว่า 3 คน - เพิ่มเติมอธิบดีกรมสุขภาพจิตเข้าไปด้วย เนื่องจาก การคุ้มครองอาจตีความในมิติทางด้านสภาพจิตใจด้วย - ควรให้อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เป็นกรรมการและเลขาธิการ - ไม่ควรมีอัยการสูงสุด ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายทางอาญา อยู่ในองค์ประกอบกรรมการ - ควรเพิ่มปลัดกระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นรองประธาน - ควรกำหนดให้ชัดว่า ผู้ทรงคุณวุฒิต้องมีคุณสมบัติอย่างไร จึงจะแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการ - ควรจะเพิ่มในส่วนของอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น - ควรมีตัวแทนของกลุ่มสตรีที่ไม่ได้ประกอบกิจการหรือให้บริการทางเพศ ร่วมเป็นกรรมการ อย่างน้อย 3 คน

เห็นด้วย จำนวน 1,680 คน คิดเป็น 88.00 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 222 คน คิดเป็น 11.63 % เหตุผลประกอบ
	<ul style="list-style-type: none"> - เห็นควรเพิ่มองค์ประกอบ เลขาธิการ สปสช. และที่สำคัญต้อง สมดุลองค์ประกอบของผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐ /ผู้ทรงคุณวุฒิ/และภาคเอกชน (รวมทั้งผู้แทนผู้ให้บริการทางเพศ) ในสัดส่วนที่เท่ากันหรือใกล้เคียงกัน - ผู้ให้บริการทางเพศคงไม่เข้าประชุมกับคณะใหญ่ ควรกำหนดเป็นคณะทำงานชุดเล็กในการประชุมหารือ หรือเสนอความคิดเห็น - ควรให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ว่าราชการจังหวัด และ ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ หรือ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ในฐานะเป็นกระทรวงที่ดูแลและคุ้มครองแรงงาน เป็นประธานกรรมการ เนื่องจากการให้บริการทางเพศถือเป็นอาชีพใช้แรงงานเช่นกัน

ข้อที่ 14 กำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองการให้บริการทางเพศจังหวัด ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานกรรมการ อัยการจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัด ประกันสังคมจังหวัด และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งไม่เกินสามคน ผู้แทนกลุ่มของผู้ประกอบกิจการทางเพศ ผู้แทนกลุ่มของผู้ให้บริการทางเพศเป็นกรรมการ และให้พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ (มาตรา 35 วรรค 1)

เห็นด้วย จำนวน 1,673 คน คิดเป็น 87.63 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 229 คน คิดเป็น 11.99 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อจะได้ดูแล คุ้มครองและคัดกรองเมื่อมีการกระทำผิดระเบียบตามพระราชบัญญัติ และมีหน่วยงานให้การช่วยเหลือในกรณีมีเหตุการณ์ฉุกเฉิน - เนื่องจากในคณะกรรมการชุดนี้ มีประธานกรรมการ กรรมการและเลขานุการ ครบในทุกส่วนของภาครัฐที่สามารถตัดสินใจในเรื่องนี้ได้ - เสนอให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ควรสรรหา มาจากผู้ทรงคุณวุฒิทางกฎหมายจากสภานายความประจำจังหวัดทุกจังหวัด สภาวัฒนธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรให้สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดเป็น กรรมการและเลขานุการ - ควรมีผู้แทนกลุ่มของผู้ให้บริการทางเพศมากกว่า สามคนและไม่เกินห้าคน - ควรตัดมาตรานี้ เนื่องจากภารกิจตามกฎหมาย เหลือเฉพาะผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต พนักงานเจ้าหน้าที่ - แต่ควรมีองค์กรที่ทำงานกับพนักงานบริการทาง เพศร่วมเป็นกรรมการในพื้นที่ด้วย

เห็นด้วย จำนวน 1,673 คน คิดเป็น 87.63 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 229 คน คิดเป็น 11.99 % เหตุผลประกอบ
<p>จังหวัดและกรรมการการป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์จังหวัด</p> <p>- ควรมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิที่ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งให้ชัดเจน</p>	<p>- ไม่เห็นถึงความจำเป็นในการกำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองการให้บริการทางเพศในระดับจังหวัด เนื่องจากจะทำให้เกิดความซ้ำซ้อน</p> <p>- ควรเพิ่มคณะกรรมการที่มาจากองค์กรภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง</p> <p>- ควรมีผู้แทนจากสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดและสำนักงานจัดหางานจังหวัดเข้าร่วมด้วย เนื่องจาก จะได้ครอบคลุมประเด็นที่มีผู้ขายบริการเป็นชาว ต่างชาติ และคุ้มครองผู้ขายบริการให้เป็นแรงงานประเภทหนึ่ง</p> <p>- เนื่องจากองค์ประกอบของคณะกรรมการคุ้มครองการให้บริการทางเพศจังหวัด มีสัดส่วนของคณะกรรมการหน่วยงานภาครัฐเป็นส่วนใหญ่ ควรปรับสัดส่วนในองค์ประกอบเป็น 50 ต่อ 50 โดยเพิ่มผู้แทนของผู้ให้บริการทางเพศ และผู้ประกอบการทางเพศ เพื่อให้มีจำนวนที่ใกล้เคียงกับหน่วยงานภาครัฐ</p> <p>- ควรเพิ่มปลัดจังหวัด และผู้แทนจากหน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่น เช่น เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด</p>

ข้อที่ 15 กำหนดให้จัดตั้งศูนย์คุ้มครองการให้บริการทางเพศใน “สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด” สำหรับเขตพื้นที่จังหวัด และใน “กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว” สำหรับเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร (มาตรา 46 วรรค 1)

เห็นด้วย จำนวน 1,677 คน คิดเป็น 87.85 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 228 คน คิดเป็น 11.94 % เหตุผลประกอบ
<p>- มีหน่วยงานที่กำกับโดยเฉพาะ เป็นกลไกที่เหมาะสม</p> <p>- เห็นด้วยในเชิงหลักการ แต่ในทางปฏิบัติเสนอแนะเพิ่มเติมว่าไม่ควรตั้งชื่อว่าศูนย์คุ้มครองการให้บริการทางเพศ โดยอาจจะใช้ชื่อเป็น “ศูนย์คุ้มครองและส่งเสริมสุขภาวะพนักงานบริการ”</p>	<p>- ควรให้กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นหน่วยงานหลักทั้งในเขตกรุงเทพฯ และพื้นที่จังหวัด เพื่อให้การคุ้มครองครอบคลุมสำหรับคนทุกเพศ</p> <p>- เนื่องจาก สنج.พมจ. ทุกแห่งมีบุคลากรไม่เพียงพอ ไม่มีความเชี่ยวชาญในการคุ้มครองทางเพศ และไม่มีสถานที่ในการคุ้มครองดูแล รวมทั้งไม่เหมาะสมเนื่องจากมีที่ตั้งอยู่ในตัวอาคารศาลากลาง</p>

<p>เห็นด้วย จำนวน 1,677 คน คิดเป็น 87.85 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วย จำนวน 228 คน คิดเป็น 11.94 %</p> <p>เหตุผลประกอบ</p>
<ul style="list-style-type: none"> - ควรจัดตั้งศูนย์คุ้มครองการให้บริการทางเพศ ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร แยกออกมาด้วย - สำหรับในเขตพื้นที่จังหวัด ต้องตั้งที่ศาลากลางจังหวัด เนื่องจากมี ผวจ.เป็นประธาน โดยผวจ.ต้องมีการควบคุม ดูแลอย่างใกล้ชิด เนื่องจากเป็นเรื่องที่กระทบกับความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชน - ควรเพิ่มศูนย์คุ้มครองการให้บริการทางเพศ ไว้ในส่วนของสำนักงานแรงงานจังหวัดด้วย 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรมอบหมายให้หน่วยงานในสังกัด พม. ในจังหวัดที่ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มอบหมาย จะได้ยืดหยุ่น ตามความพร้อมของแต่ละหน่วยงาน เนื่องจากภารกิจของศูนย์คุ้มครองมิใช่ให้คำปรึกษาอย่างเดียว ต้องจัดที่พักอาศัยด้วย และปัจจัยสี่ตามสภาพปัญหา ประกอบกันด้วย - ไม่ควรเพิ่มภารกิจหน้าที่ของสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด ไม่ควรตั้งหน่วยงานขึ้นใหม่ อาจจะมีศูนย์ฯ ที่ตั้งในพื้นที่กทม. และหน่วยงานในภูมิภาค 12 แห่ง ของกรมสค. ในจังหวัดอื่นที่เหลือให้ใช้ในรูปแบบระบบออนไลน์ ในการร้องเรียนหรือการประสานงาน - สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดเป็นหน่วยงานรับเรื่องได้ แต่ไม่ควรจัดตั้งศูนย์ฯ - ควรเป็นศูนย์ที่มีความเป็นเอกเทศน์ มีอำนาจหน้าที่ชัดเจน มีบุคลากรที่พร้อมในการรับแจ้ง การลงพื้นที่ การกำหนดการพัฒนาหลักสูตร การอบรม ให้มีความพร้อมต่อการปฏิบัติงานอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะในจังหวัดขนาดใหญ่ที่มีการขายบริการจำนวนมาก - ควรให้กระทรวงสาธารณสุขและสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินการ เพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณ เนื่องจากเป็นภารกิจที่มีความซับซ้อน และสิ้นเปลืองงบประมาณ - ควรให้องค์กรปกครองท้องถิ่นหรือหน่วยงานในสังกัดอปท. เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนแนวทางการขับเคลื่อนให้เข้มแข็งด้วย ไม่ควรยึดติดกับหน่วยงานหรือส่วนราชการระดับภูมิภาคของ พม. หรือกระทรวง พม. เท่านั้น เพราะจะทำการทํางานเกิดความล่าช้า

ข้อที่ 16 กำหนดให้มูลนิธิ สมาคม องค์กรสาธารณะประโยชน์ หรือสถาบันอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ที่ประสงค์จะจัดตั้งศูนย์คุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อ “อธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว” (มาตรา 47 วรรค1)

เห็นด้วย จำนวน 1,681 คน คิดเป็น 88.06 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 219 คน คิดเป็น 11.47 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - ลดภาระงานและงบประมาณของภาครัฐ ทำให้เกิดภาพลักษณ์ในการเข้าถึงที่ง่ายกว่าเดินทางมาที่ส่วนราชการ - จะได้มีมูลนิธิ สมาคม องค์กรสาธารณประโยชน์มาช่วย ดูแล ช่วยเหลือ ประสานงาน เพื่อให้สามารถให้การคุ้มครองได้อย่างครอบคลุมทุกจังหวัด ทั่วประเทศ - เนื่องจากจะได้มีองค์กรเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมกับหน่วยงานภาครัฐ - เป็นการเพิ่มช่องทางในการกำกับ ดูแล คุ้มครอง ในส่วนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้เข้ามามีบทบาทในการช่วยคุ้มครองพนักงานบริการ - เป็นการเพิ่มหน่วยงานที่สามารถรองรับและให้ความช่วยเหลือผู้เสียหาย 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรยื่นต่อปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ แต่ต้องผ่านการเห็นชอบจากอธิบดี กรมกิจการสตรีฯ ด้วย - ควรยื่นต่อหน่วยงานส่วนท้องถิ่น เนื่องจากจะมีการกระจายอยู่ในทุกพื้นที่ และสามารถเข้ารับบริการได้สะดวกกว่า - ให้ดูขอบเขตและวัตถุประสงค์ของมูลนิธิ สมาคม องค์กรสาธารณประโยชน์ หรือสถาบันใดก็ตามว่าครอบคลุมภารกิจงานถึงขนาดไหน หากมีการดูแลเกี่ยวกับเรื่องสิทธิมนุษยชนโดยรวม จะต้องทำให้เป็นไปตามขอบเขตเดียวกัน ไม่ควรแยกมูลนิธิ สมาคม องค์กรสาธารณประโยชน์ หรือสถาบันใดมาเพื่อเรื่องนี้เพียงอย่างเดียว

ข้อที่ 17 กำหนดให้ผู้ให้บริการทางเพศบุคคล อายุตั้งแต่สิบห้าปีแต่ยังไม่ถึงสิบแปดปี แม้ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมก็ตามต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่ถึงสิบห้าปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท (มาตรา 49)

เห็นด้วย จำนวน 1,648 คน คิดเป็น 86.33 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 225 คน คิดเป็น 13.36 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - ควรให้สอดคล้องกับพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ - เสมือนเป็นการกำหนดให้เป็นกฎหมายเฉพาะสำหรับผู้กระทำความผิดดังกล่าว ซึ่งอาจทำให้มีประเด็นที่ซ้ำซ้อนกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277, มาตรา 277 ทวิ และมาตรา 277 ตรี - เพื่อการป้องกันการให้บริการทางเพศเด็กและเพื่อเป็นการป้องกันการค้ามนุษย์ อันเนื่องมาจากการถูกหลอกลูกล่อลวง 	<ul style="list-style-type: none"> - เมื่อกำหนดคุณสมบัติของผู้ให้บริการทางเพศไว้ว่าต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ควรกำหนดบทกำหนดโทษของผู้ให้บริการทางเพศบุคคลอายุตั้งแต่ 18 - 20 ปี ด้วย - จะค้านกับผู้ให้บริการทางเพศที่กำหนดไว้ในมาตรา 8 ว่าจะต้องมีอายุ 20 ปีบริบูรณ์ ควรจะกำหนดให้มีอายุตั้งแต่ 15 ปี และยังไม่ถึง 20 ปีบริบูรณ์ - มีบทลงโทษที่หนักเกินไป เนื่องจากกรณีนี้ไม่ได้เป็นการฆ่าคนตาย ดังนั้น โทษจำคุกมากที่สุดไม่ควรเกิน
เห็นด้วย จำนวน 1,648 คน คิดเป็น 86.33 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 225 คน คิดเป็น 13.36 % เหตุผลประกอบ

<p>- เนื่องจากผู้ใช้บริการทางเพศที่มีอายุเพียง 15 - 18 ปี ยังไม่เป็นผู้บรรลุนิติภาวะ การใช้บริการทางเพศควรเป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว และมีความรู้ในการป้องกันโรคที่อาจเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์เป็นอย่างดี</p>	<p>5 ปี และโทษปรับมากที่สุดไม่ควรเกิน 200,000 บาท ต่อครั้ง และหากผู้ให้บริการทางเพศยินยอม แม้อายุยังไม่ถึง 18 ปี ควรมีการกำหนดบทลงโทษผู้ปกครองพ่อแม่ ของเด็กเหล่านั้นด้วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - โทษหนักเกินไป ผู้ใช้บริการอาจไม่ทราบอายุจริงของผู้ให้บริการ - โทษจำคุกผู้ใช้บริการทางเพศบุคคลที่อายุต่ำกว่า 15 ปี ต่างกับอายุ 15 - 18 เพียงแค่ปีเดียว ควรกำหนดโทษจำคุกให้หนักขึ้นอย่างน้อย 2 เท่า ถ้าโทษไม่แตกต่างกันมากอาจทำให้ผู้กระทำไม่เกรงกลัว และเสี่ยงที่จะใช้บริการทางเพศกับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี มากขึ้น - ความผิดนี้มีอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา เรื่องกระทำความชำเราบุคคลอายุไม่ถึง 18 ปี แม้อีกฝ่ายจะยินยอมก็ตามอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องระบุในกฎหมายนี้ให้ซ้ำซ้อนกัน - การกำหนดอัตราโทษและค่าปรับน้อยไป ควรกำหนดอัตราโทษและค่าปรับ 4 เท่าจากที่กำหนด กรณีกระทำความผิดต่อเด็กต่ำกว่า 15 ปี หรือบุคคลที่ถูกบังคับให้ขายบริการทางเพศ - มีบทลงโทษที่หนักเกินไป ซึ่งเทียบเท่ากับความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา เพราะบทบัญญัติในมาตรานี้ ผู้ให้บริการทางเพศต่างก็ยินยอมด้วย แต่หากเป็นกรณี ที่ถูกข่มขืน จะเห็นด้วยกับบทลงโทษดังกล่าว จึงอยากให้มีการปรับบทลงโทษโทษให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของกฎหมายในประเทศ - ควรมีการกำหนดบทลงโทษสถานประกอบการแทน เนื่องจากผู้ใช้บริการทางเพศ ไม่สามารถตรวจสอบอายุของผู้ให้บริการได้ และให้แยกวรรคใหม่ ถ้าเป็นเจตนาของผู้ใช้บริการ บังคับให้สถานประกอบการเป็นผู้จัดหาจึงควรลงโทษผู้ให้บริการได้ และเพิ่มมาตรการในการบำเพ็ญประโยชน์อื่น ๆ เพิ่มเติม
---	---

ข้อที่ 18. กำหนดให้ผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคล อายุตั้งแต่สิบห้าปีแต่ยังไม่ถึงสิบแปดปี เพื่อให้บุคคลนั้นให้บริการทางเพศแม้ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกแสนบาทถึงหนึ่งล้านห้าแสนบาท (มาตรา 50 วรรค1)

เห็นด้วย จำนวน 1,671 คน คิดเป็น 87.53 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 232 คน คิดเป็น 12.15 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - การระวางโทษควรหนักกว่าผู้ใช้บริการ เนื่องจากในบางครั้งผู้ใช้บริการอาจไม่ทราบอายุที่แท้จริงของผู้ให้บริการ แต่ผู้จัดหาเป็นคน ที่ทราบส่วนนี้ - ควรมีข้อกำหนดและการดำเนินการว่าจะไม่มีการลดโทษในกรณีความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือกรณีที่เกี่ยวข้องกับเด็กอย่างเป็นรูปธรรม - เนื่องจากยังเป็นเด็ก เยาวชนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ อีกทั้งการล่อไปหรือชักพาไปเป็นการกระทำที่มีเจตนาที่ไม่บริสุทธิ์ - ควรเพิ่มในกรณีที่พ่อ แม่หรือผู้ปกครอง ร่วมเป็นธุระจัดหา โดยกำหนดโทษให้สูงขึ้น - เพราะเป็นการทำงานที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมาย จึงควรมีการคุ้มครองดูแลเด็กที่อาจได้รับอันตรายและไม่ปลอดภัย 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรกำหนดอายุไม่ต่ำกว่าี่สิบปีบริบูรณ์เพื่อให้ตรงตามมาตรา 8 - ต้องการแก้ไข มาตรา 50 ได้แก่ มาตรา 50 ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปี เพื่อให้บุคคลนั้นให้บริการทางเพศแม้ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 ปี ถึง 15 ปี และปรับตั้งแต่ 600,000 บาท ถึง 1,500,000 บาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุไม่ถึง 15 ปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 8 ปี ถึง 20 ปี และปรับตั้งแต่ 800,000 บาท ถึง 2,000,000 บาท และถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง หรือวรรคสองเป็นการกระทำโดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชื้อ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำหรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใด ๆ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง หรือวรรคสองหนึ่งในสาม แล้วแต่กรณี - อยากให้เพิ่มอัตราโทษจำคุกให้สูงขึ้น สูงสุดถึงยี่สิบปี เพื่อให้เกิดความเกรงกลัว ไม่กล้ากระทำความผิดอีก - อยากให้ปรับระดับโทษให้ชัด แยกเป็นกรณีบุคคลผู้นั้นยินยอมกับไม่ยินยอม กรณีไม่ยินยอมเห็นด้วยกับบทลงโทษ แต่หากเจ้าตัวยินยอมอยากให้ปรับโทษให้เหมาะสม - ความผิดนี้มีอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา เรื่องกระทำชำเราบุคคลอายุไม่ถึง 18 ปี แม้อีกฝ่ายจะยินยอมก็ตามอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องระบุในกฎหมายนี้ให้ซ้ำซ้อนกัน - เนื่องจากมีกฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ในการลงโทษอยู่แล้ว

ข้อที่ 19 กำหนดให้ผู้ที่ห่วงเหนียว กักขัง กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือ ทำร้ายร่างกาย ทรมาน หรือขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่นเพื่อข่มขืนใจให้ผู้นั้น ให้บริการทางเพศ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองล้านบาทถึงสี่ล้านบาท (มาตรา 55 วรรค1)

เห็นด้วย จำนวน 1,711 คน คิดเป็น 89.63 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 193 คน คิดเป็น 10.11 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - เห็นว่าดีแล้ว ตามองค์ประกอบความผิดเข้าข่าย ความผิดค้ำมนุษย์ การกำหนดโทษไว้เฉพาะและให้ความรุนแรงในบริบทของ การพาคนมาให้บริการทางเพศโดยไม่สมัครใจ - เนื่องจากเป็นอาชีพที่ควรได้รับการดูแล ดังนั้น จึงควรมีข้อห้ามที่มีให้ผู้ประกอบกิจการทางเพศกระทำ การกักขัง ห่วงเหนี่ยวผู้ให้บริการทางเพศในสังกัด - เนื่องจากการกระทำที่รุนแรงต่อสภาพจิตใจ และร่างกายของผู้ที่ถูกกระทำ จึงควรมีมาตรการที่ เข้มงวด เพื่อป้องกันเหตุร้ายที่เกิดขึ้น ในกรณีที่เป็น การข่มขืนควรมีบทลงโทษหนัก - ผู้เป็นธุระจัดหา บังคับขู่เข็ญ หรือล่อลวง ควรได้รับ โทษหนัก และไม่ควรให้ประกันตัวในทุกชั้นศาล จนกว่าจะพิจารณาคดีแล้วเสร็จ - แต่ควรตรวจสอบให้รอบคอบ เนื่องจากการกำหนด เป็นบทกฎหมายเฉพาะสำหรับผู้กระทำความผิด ดังกล่าว อาจมีประเด็นที่ซ้ำซ้อนกับประมวล กฎหมายอาญา ความผิดต่อเสรีภาพ มาตรา 310 ทวิ มาตรา 312 ทวิ และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 	<ul style="list-style-type: none"> - ค่าปรับควรมากกว่านี้ ตามสถานะทางการเงิน ของผู้กระทำความผิด - ควรกำหนดโทษให้หนักขึ้น โดยเฉพาะโทษจำคุก เพื่อให้เกิดความเกรงกลัว ไม่กล้ากระทำความผิดอีก และในกรณีนี้โทษจำคุกไม่ควรให้มีการขอรับ พระราชทานอภัยโทษ - อยากให้เพิ่มโทษให้หนักกว่านี้ สภาพจิตใจคนที่ถูก ทำร้าย กักขัง ขืนใจ ไม่ตายก็เหมือนตาย ความ เจ็บปวดไม่ได้หายไปง่ายๆ - ควรเพิ่มโทษแก่ผู้ที่กระทำการห่วงเหนียว กักขัง ผู้อื่น โดยการทำให้เป็นหมันหรือเสื่อมสมรรถภาพ ทางเพศ โดยสิ้นเชิง เพื่อให้ไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์ ได้อีก - ควรเพิ่มโทษจำคุกระหว่าง 20 ปี - 40 ปี และไม่ ต้องรอลงอาญา - ควรกำหนดโทษจำคุก 30 ปีขึ้นไป สูงสุดถึงโทษ ประหารชีวิต ปรับตั้งแต่ 10 ล้านบาท ถึง 50 ล้านบาท - ควรจำคุกตลอดชีวิต

ข้อที่ 20 กำหนดความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือมีโทษปรับ ให้ คณะกรรมการเปรียบเทียบคดีมีอำนาจเปรียบเทียบได้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรถูกฟ้อง และเมื่อผู้ต้องหาได้ ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีอาญาเลิกกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (มาตรา 61)

เห็นด้วย จำนวน 1,639 คน คิดเป็น 85.86 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 261 คน คิดเป็น 13.67 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - ลดภาระคดีที่มีความผิดเล็กน้อยเข้าสู่ศาล - เพื่อให้ความเป็นธรรมกับผู้ต้องหาที่ไม่ควรถูกฟ้อง 	<ul style="list-style-type: none"> - ต้องฟ้องเพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่าง และให้หลายจำ เกิดการเกรงกลัวต่อกฎหมาย

เห็นด้วย จำนวน 1,639 คน คิดเป็น 85.86 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 261 คน คิดเป็น 13.67 % เหตุผลประกอบ
<p>จะได้ไม่มีประวัติผิดคดีอาญา</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นการประณีประนอมและมีการไกล่เกลี่ยที่ถูกต้องตามความเหมาะสม แต่ควรพิจารณาให้ถูกต้อง ถี่ถ้วนและเป็นธรรมให้มากที่สุด - คดีจะเสร็จสิ้นโดยเร็ว 	<ul style="list-style-type: none"> - "ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรถูกฟ้อง" คืออะไร เป็นดุลพินิจใช่หรือไม่ ซึ่งไม่ควรให้ใช้ดุลพินิจ เนื่องจากการกระทำความผิดลักษณะดังกล่าวเป็นการกระทำโดยเจตนา - ควรให้เข้ากับประมวลกฎหมาย ป.วิอาญา เนื่องจากเป็นกฎหมายที่กำหนดความผิดทางอาญาเพื่อคุ้มครองสังคม

ข้อที่ 21 กำหนดให้รัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ แต่งตั้งคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย จำนวนสามคน โดยมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสามปี เมื่อพ้นจากตำแหน่งแล้วอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้ (มาตรา 61 วรรค 2)

เห็นด้วย จำนวน 1,659คน คิดเป็น 86.90 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 244 คน คิดเป็น 12.78 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - ควรพิจารณาเพิ่มเติมในส่วนของ การแต่งตั้ง ดำรงตำแหน่งได้ไม่เกินกี่วาระติดต่อกัน เพื่อไม่ให้มีอำนาจระยะ - ควรจะกำหนดด้วยว่า ผู้ทรงคุณวุฒิทางกฎหมายนั้นเลือกสรรมาจากหน่วยงานใด 	<ul style="list-style-type: none"> - คณะกรรมการเปรียบเทียบปรับควรดำรงตำแหน่งไม่เกิน 2 วาระติดต่อกัน และต้องเว้นช่วงเพื่อป้องกันการผูกขาดอำนาจ และเกิดช่องทางการคอร์รัปชัน - คณะกรรมการเปรียบเทียบปรับควรมีมากกว่า 3 คนและควรมีผู้ทรงคุณวุฒิด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ด้านสังคม ด้านแรงงาน ด้านสิทธิเด็กและสตรี ด้านสิทธิมนุษยชน ด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น - ควรใช้กลไก ป.วิอาญา หากประสงค์จะมีการกำหนดค่าปรับ ต้องมีบทบัญญัติเพิ่มเข้าไปว่า ค่าปรับที่ได้รับ นำไปอย่างไร เช่น เข้ากองทุนปรับเปลี่ยนอาชีพ หรือทดแทนค่าเสียหาย - ไม่ควรมี ใช้อำนาจศาล - ให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้เปรียบเทียบปรับ เหมือนกฎหมายอื่น ๆ

ข้อที่ 22 กำหนดบทเฉพาะกาล ให้บรรดาคดีอันมีประเด็นเกี่ยวเนื่องกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลใดในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ศาล ซึ่งคดีนั้นค้างพิจารณาอยู่คงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป และให้นำกฎหมายซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันก่อนที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเฉพาะในทางที่เป็นคุณมาใช้บังคับจนกว่าคดีนั้นจะถึงที่สุด (มาตรา 62)

เห็นด้วย จำนวน 1,707 คน คิดเป็น 89.42 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วย จำนวน 198 คน คิดเป็น 10.37 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - เป็นคุณกับผู้อยู่ภายใต้บังคับกฎหมาย ควรใช้บังคับย้อนหลัง - เพราะจะได้พิจารณาดำเนินการคดีที่ค้างอยู่ต่อไปอย่างต่อเนื่อง จนถึงที่สุด - จะได้มีกฎหมายมารองรับและลงโทษผู้กระทำความผิด 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรใช้เป็นคุณ เช่นหลักทั่วไปอยู่แล้ว ไม่ต้องบัญญัติ - คดีค้างเก่าควรสิ้นสุดลงด้วย - ให้ใช้กฎหมายฉบับใหม่บังคับแทน

ข้อ 23 - 24	ระบบกลางทางกฎหมาย (คน)				รวม/คน	ระบบสารสนเทศหน่วยงาน/สแกนคิวอาร์โค้ด (คน)				รวม/คน
	เห็นด้วยทั้งหมด	เห็นด้วยบางส่วน	ไม่เห็นด้วย	ไม่ระบุ		เห็นด้วยทั้งหมด	เห็นด้วยบางส่วน	ไม่เห็นด้วย	ไม่ระบุ	
23	254	101	7	3	365	802	608	134	-	1544
	ได้รับผลกระทบ	ไม่ได้รับผลกระทบ	ไม่แน่ใจ	ไม่ระบุ		ได้รับผลกระทบ	ไม่ได้รับผลกระทบ	ไม่แน่ใจ	ไม่ระบุ	
24	75	220	64	6	365	217	919	408	-	1544

ข้อที่ 23 ท่านมีความเห็นอย่างไร ต่อร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ. ฉบับนี้

เห็นด้วยทั้งหมด จำนวน 1,056 คน คิดเป็น 55.32 % เหตุผลประกอบ	เห็นด้วยบางส่วนเท่านั้น จำนวน 709 คน คิดเป็น 37.14 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วยทั้งหมด จำนวน 141คน คิดเป็น 7.39 % เหตุผลประกอบ
<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อลดการก่ออาชญากรรมข่มขืนและลดภาระเจ้าหน้าที่ตำรวจลงในส่วน - เห็นด้วยที่จะให้มีการประกาศใช้โดยเร็วที่สุด 	<ul style="list-style-type: none"> - อยากให้ครอบคลุมถึงผู้ที่ไม่ขึ้นกับสถานประกอบการด้วยถ้าไม่ประสงค์จะให้ผู้อื่นแสวงหาประโยชน์ ก็ควรจะได้รับคุ้มครองด้วย - มีบางประเด็นที่ยังไม่ชัดเจนและไม่สามารถดำเนินการได้จริง 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่ควรมี พ.ร.บ. ฉบับนี้ - ได้ประโยชน์น้อยกว่าเสีย และจะเกิดปัญหาตามมาอีกมากมาย - อาจส่งผลทำให้เกิดปัญหาครอบครัว

<p>เห็นด้วยทั้งหมด จำนวน 1,056 คน คิดเป็น 55.32 % เหตุผลประกอบ</p>	<p>เห็นด้วยบางส่วนเท่านั้น จำนวน 709 คน คิดเป็น 37.14 % เหตุผลประกอบ</p>	<p>ไม่เห็นด้วยทั้งหมด จำนวน 141คน คิดเป็น 7.39 % เหตุผลประกอบ</p>
<ul style="list-style-type: none"> - มีกฎหมายคุ้มครองโดยถูกต้องและลดความเสี่ยงจากการถูกละเมิดและการกระทำผิดกฎหมาย - มีกฎหมายคุ้มครอง ควบคุมให้เป็นไปตามสถานการณ์ปัจจุบัน - มีบทลงโทษที่เหมาะสม - เพื่อช่วยคุ้มครองดูแลผู้ประสบ - เห็นด้วยในหลักการ แต่ควรระบุรายละเอียดแต่ละประเด็นให้ชัดเจน 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้ให้บริการที่มีอายุ 18-19 ปีจะดูแลอย่างไร - การกำหนดอายุของผู้ให้บริการและผู้ใช้บริการควรปรับเปลี่ยนเป็นไม่ต่ำกว่า 18 ปี - ควรกำหนดหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลผู้ให้บริการทางเพศโดยอิสระหรือผู้ให้บริการทางเพศผ่านช่องทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ - การกำหนดผู้รับผิดชอบปราบปรามป้องกัน ตรวจสอบต้องชัดเจนระบุบทลงโทษผู้ฝ่าฝืนอย่างเข้มงวด - ผู้ที่จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการทางเพศ ควรมีอายุ 25 ปีขึ้นไป - บางมาตรา อาจจะต้องมีการแก้ไขหรือเพิ่มเติม เพื่อให้ความเป็นธรรมกับทั้งสองฝ่าย และเพื่อลดช่องว่างทางกฎหมาย - ไม่เห็นด้วยกับบทลงโทษผู้ให้บริการเนื่องจากผู้ให้บริการอาจถูกหลอกในเรื่องอายุของผู้ให้บริการ - จัดโซนนิ่งสถานที่ให้บริการ และจำกัดโควต้า (จำนวนคนและจำนวนสถานที่ให้บริการของแต่ละจังหวัดตามเงื่อนไข) - ขอบเขตการขออนุญาต และดูแลควรอยู่ในกระทรวงเดียวกัน - ไม่ได้คุ้มครองถึงการแอบบันทึกภาพแล้วนำไปเผยแพร่ต่อ - การกำหนดให้ผู้ให้บริการได้รับสิทธิทางประกันสังคมหรือกฎหมายอื่น ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย 	<ul style="list-style-type: none"> - จะส่งผลเสียต่อเด็กและเยาวชนในการมองว่าอาชีพพนักงานบริการทำงาน ได้เงินมาก - เมื่อกฎหมายบังคับใช้ สังคมอ่อนแอ ไม่มีความพร้อม จะเกิดปัญหาในสังคม - จะทำให้มีการค้ามนุษย์มากขึ้น - เป็นการสนับสนุนให้มีการใช้และการให้บริการทางเพศ - อาจจะทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในระยะยาวได้

เห็นด้วยทั้งหมด จำนวน 1,056 คน คิดเป็น 55.32 % เหตุผลประกอบ	เห็นด้วยบางส่วนเท่านั้น จำนวน 709 คน คิดเป็น 37.14 % เหตุผลประกอบ	ไม่เห็นด้วยทั้งหมด จำนวน 141คน คิดเป็น 7.39 % เหตุผลประกอบ
	คุ้มครองแรงงาน และได้รับสิทธิต่างๆ ตามกฎหมาย - พ.ร.บ. ไม่ครอบคลุมงานบริการ ทั้งหมด เช่น ไม่มีการระบุ งานเอ็นทีให้ เด็กมากเกินไป สร้างความสนุก , ไม่ รวมถึงงานด้าน online เช่น sexphone หรืองานสร้าง content เช่น onlyfans	

ข้อที่ 24 ท่านได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ. ฉบับนี้ หรือไม่

ได้รับผลกระทบ จำนวน 292 คน คิดเป็น 15.30 % เหตุผลประกอบ	ไม่ได้รับผลกระทบ จำนวน 1,139 คน คิดเป็น 59.66% เหตุผลประกอบ	ไม่แน่ใจ จำนวน 536 คน คิดเป็น 28.08% เหตุผลประกอบ
- มีผลกับครอบครัว - ภารกิจของงานเพิ่มมากขึ้น - ปัจจุบันการปฏิบัติงานของกระทรวง แรงงาน โดยเฉพาะกรมการจัดหางาน มองว่าการให้บริการทางเพศ ไม่อยู่ใน ขอบเขตของคำว่า “งาน” ตาม พ.ร.บ. จัดหางาน และ พ.ร.ก.การบริหารจัดการ การทำงานของคนต่างด้าวเพราะ กฎหมายปัจจุบันยังเป็นความผิดหาก ร่างกฎหมายนี้บังคับใช้ จะกลายเป็นว่า ผู้ให้บริการทางเพศเป็นงานถูกกฎหมาย เพียงแต่มีกฎหมายควบคุม คำถามจะ ตามมาทันทีว่าจะดำเนินการกิจของ กรมฯ อย่างไร จะดีความอย่างไร	- ถึงแม้จะไม่ได้รับผลกระทบ แต่ ไม่อยากให้เปิดกว้าง จะเป็นการจูงใจ สนับสนุนเกินไป - สามารถเข้าตรวจสอบสถานบริการ ทางเพศได้อย่างถูกต้องและทั่วถึง	- ขนบธรรมเนียม วิถีวัฒนธรรม ประเพณีไทยยังไม่เปิดใจยอมรับ กับอาชีพนี้ จึงอยากให้มีพื้นที่นำร่อง เพื่อเปรียบเทียบผลดีผลเสียก่อนใช้ กฎหมายฉบับนี้ - น่าจะเป็นทางออกที่ดีสำหรับ ผู้สมัครใจทำอาชีพนี้ แต่ต้องยกเว้น การบังคับหรือการก่อก่ออาชญากรรม - หน่วยงานด้านการศึกษา จะต้อง จัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับ เกี่ยวกับศีลธรรม และจริยธรรม ให้กับเด็กและเยาวชน

ข้อที่ 25 ข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ.

- ควรทำให้อาชีพค้าบริการทางเพศเหมือนกับอาชีพทั่ว ๆ ไปให้ได้มากที่สุด
- มนุษย์ทุกคนควรมีสิทธิในร่างกายตนเอง “ขายตัวไม่ใช่อาชญากรรม”
- อยากให้กฎหมายครอบคลุมทุกเพศ ไม่ใช่แค่ชายหญิงเท่านั้น

- ต้องมีการเตรียมพร้อมบุคลากรในกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เพราะเป็นหน่วยงานเจ้าภาพ
- อยากรให้มีการจัดการพูดคุยระหว่างผู้ที่มีความเห็นต่าง เพื่อให้สาธารณชนมีข้อมูลที่เพียงพอในการตัดสินใจสนับสนุน
- ควรกำหนดในเรื่องของการทำประกัน หรือการจัดตั้งกองทุนในกรณีที่เกิดโรคร้ายแรงด้วย เพื่อให้ผู้ให้บริการทางเพศสามารถใช้ชีวิตอยู่ได้ หากไม่สามารถประกอบอาชีพนี้ได้ต่อไป
- ควรมีการควบคุมอัตราค่าบริการ และการเก็บภาษีที่เหมาะสม
- การควบคุมสถานประกอบการทางเพศควรเป็นไปอย่างเข้มงวด เนื่องจากส่งผลถึงสวัสดิภาพของผู้ให้บริการทางเพศโดยตรง ผู้ให้บริการทางเพศควรได้รับการคุ้มครองและเข้าถึงสวัสดิการเช่นเดียวกับอาชีพอื่น ๆ รวมถึงควรได้รับการคุ้มครองด้านข้อมูลส่วนตัวเพื่อความปลอดภัย การให้บริการด้วยรสนิยมทางเพศที่อาจมีความรุนแรง
- การแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ที่มาดูแลในส่วนนี้ ควรจะมีผู้ตรวจสอบ หรือมีมาตรการสำหรับป้องกันการทุจริตหรือการป้องกันการให้ใบอนุญาตเพื่อเอื้อพวกพ้องและประโยชน์ส่วนตนด้วย
- ควรรับฟังและศึกษาร่าง พ.ร.บ.ดังกล่าวอย่างรอบคอบ
- อยากรให้ร่างกฎหมายมีความรัดกุม รอบคอบ นำไปปฏิบัติใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องมีการเตรียมความพร้อม โดยหามาตรการรองรับเพื่ออุดช่องว่างของกฎหมายหรือผลกระทบที่จะตามมาจากการบังคับใช้กฎหมายด้วย เช่น มาตรการในการคุ้มครองผู้ให้บริการทางเพศอิสระผ่านระบบออนไลน์เพื่อสามารถเข้าถึงสิทธิสวัสดิการด้านแรงงานและสาธารณสุข การป้องกันและคุ้มครองผู้ที่อายุ 18 - 20 ปี ที่เข้าสู่การให้บริการทางเพศ หรือการแสวงหาประโยชน์ในการขออนุญาตจัดตั้งสถานประกอบการกิจการทางเพศ
- ควรเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับระบบการคุ้มครองให้มากขึ้น เช่น การใกล้ชิดข้อพิพาทต้องมีสัญญาร่วม และกรณีฝ่าฝืนให้เสนอศาลออกข้อบังคับได้ และให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้แทนผู้เสียหายในการดำเนินคดีเหมือนกฎหมายคุ้มครองแรงงาน
- อาจเพิ่มกองทุนปรับเปลี่ยนการให้บริการทางเพศ จากงบประมาณและค่าปรับทั้งหลาย สำหรับใช้จ่ายสนับสนุนผู้ให้บริการที่ต้องการปรับเปลี่ยนอาชีพ การส่งเสริมครอบครัว
- ควรเพิ่มบทบัญญัติอัตราค่าตอบแทนระหว่างผู้ให้บริการกับผู้ประกอบการกิจการทางเพศไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 เพื่อสร้างหลักประกันด้านรายได้แก่ผู้ให้บริการทางเพศ แทนข้อตกลงเสรี ซึ่งจะได้น้อยมากเพราะไม่มีข้อต่อรอง
- ควรมีบทบัญญัติด้านค่าธรรมเนียมใบอนุญาต หรือต่อใบอนุญาต เนื่องจากธุรกิจนี้มีมูลค่าสูง แต่ควรยกเว้นเฉพาะ ผู้ให้บริการทางเพศอิสระ
- อยากรให้เปลี่ยนชื่อพระราชบัญญัติฯ เพราะสื่อไปในทิศทางที่เป็นการส่งเสริม สนับสนุนให้มีการให้บริการทางเพศมากเกินไป
- เห็นด้วยกับ พ.ร.บ. ฉบับนี้ เนื่องจากเป็นที่ทราบกันดีว่ากลุ่มผู้ให้บริการทางเพศ หรือ sex worker ในเมืองไทยมีจำนวนมากและหลบซ่อนอยู่ เนื่องจากช่องโหว่ทางกฎหมาย การเก็บส่วยใต้โต๊ะหรือส่วนต่างของเจ้าหน้าที่รัฐที่มีผลประโยชน์ ในขณะที่กลุ่มคนเหล่านี้ควรมีโอกาสได้แสดงตน มีอาชีพที่ชัดเจนและได้รับความคุ้มครองตามสิทธิ ลดความเหลื่อมล้ำ แต่ไม่ต้องโฆษณา ประกาศว่าประเทศไทยขายบริการถูกกฎหมาย แต่ให้

ข้อมูลให้สังคมรับทราบถึงข้อเสียจากการไปใช้บริการแล้วไม่ป้องกันโรคที่อาจเกิดขึ้น การรับบริการด้วยความสมัครใจ มี consent form ยอมรับผลที่เกิดจากการมาใช้บริการ เพื่อไม่กระตุ้นให้เกิดกระแสสังคมในเรื่องการขายบริการทางเพศ และการอยากทดลองใช้ เนื่องจากถูกกฎหมาย จึงควรมีมาตรการต่าง ๆ รองรับและวางแผนงานที่รัดกุมเสียก่อน รวมทั้งมีการจัดตั้งหน่วยงานที่ชัดเจนในการควบคุม ดูแล กำกับติดตามสถานประกอบการ กลุ่มผู้ใช้และให้บริการด้วย

- การให้บริการทางเพศ ไม่ควรให้เป็นการกระทำที่ถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากจะเป็นการเปิดโอกาส ช่องโหว่ให้มีผู้ใช้ประโยชน์จากการกระทำดังกล่าวได้

- เนื่องจากอาชีพบริการทางเพศ เป็นอาชีพสุจริตและเป็นงานบริการอย่างหนึ่ง โดยมีความยินยอมจากทั้ง 2 ฝ่าย นอกจากนี้ยังต้องมีการป้องกันเพื่อความปลอดภัยของทั้ง 2 ฝ่าย จึงเห็นสมควรว่าควรมี พ.ร.บ.นี้ เพื่อคุ้มครอง ป้องกัน การละเมิดสิทธิของผู้ให้บริการ รวมทั้ง เพื่อคุ้มครองด้านความปลอดภัยทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ จากการทำร้ายการถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ประกอบการทางเพศ และความปลอดภัยต่อผู้ใช้บริการทางเพศ

- ควรเพิ่มเติมด้านการให้ข้อมูลด้านสุขภาพของผู้ให้บริการ เป็นหลักสูตรเพื่อให้ความรู้กับพนักงานบริการ

- การกำกับองค์กรสถานบริการทางเพศนั้น ควรจะอยู่ในความดูแลขององค์กรปกครองท้องถิ่น ที่ใกล้ชิด เพราะเป็นผู้รู้จริง เข้าถึงพื้นที่จริง จะสามารถแก้ไขปัญหาและป้องกันปัญหาได้จริง แต่ถ้าหากไปอยู่ในมือของสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือระดับชาติ จะก่อให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำและการส่งเสริมให้เกิดการค้ามนุษย์มากขึ้น

- การประกอบกิจการทางเพศ เป็นกิจการที่มีความเสี่ยงกับเยาวชน ผู้หญิง ทั้งทางด้านสุขภาพ จิตใจ การเสพสารเสพติด และภาวะท้องไม่พร้อม สิ่งที่ต้องทำแท้ง การถูกทารุณ ทบตีทำร้ายจากแขกที่มาใช้บริการ พบว่ามีการเสียชีวิตของเด็กสาวหลายคน เช่น ลาลาเบลที่เป็นชาวโต้งต้ง หรือการถูกบังคับให้รับแขก กรณีหญิงไทยในต่างประเทศที่แม้มีกฎหมายอนุญาตให้ทำได้ก็ยังมีความเสี่ยงและไม่ปลอดภัย รัฐควรหาวิธีการในการแก้ไขปัญหา สร้างทางเลือก ในการศึกษา อาชีพ โอกาสที่ดีให้เยาวชนหญิง ที่พบว่ามาจากครอบครัวที่ยากลำบากแทนการผลักดันให้เป็นอาชีพที่ถูกกฎหมาย

- ผู้ที่จดทะเบียนสถานประกอบการ ควรเป็นบุคคลที่มีเชื้อชาติและสัญชาติไทยเท่านั้น และต้องไม่มีประวัติฐานฉ้อโกง ไม่ควรเป็นต่างด้าว

- กิจการประเภทนี้ควรมีลักษณะของความเห็นอกเห็นใจเป็นหลัก ไม่ควรเป็นเชิงกำไรขาดทุน หรือหลักของทุนเสรีอย่างเดียว ผู้ที่เป็นเจ้าของควรจะต้องมีประสบการณ์ชีวิต ทั้งทางดีและทางร้าย กล่าวคือ ควรมีศีลธรรมที่จะส่งเสริมให้ sex worker ได้ออกจากวงจรเมื่อมีโอกาส ดังนั้น ผู้ที่ขอใบอนุญาตจึงควรมีอายุตั้งแต่ 40 ปี ขึ้นไป

- ไม่เห็นด้วยที่มีอาชีพบริการทางเพศ เป็นการส่งเสริมเยาวชนในทางที่ผิด ติดอบายมุข เสี่ยงโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งหลายโรคไม่มียารักษาได้ ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตและจิตใจ

- ควรเพิ่มรายละเอียดสถานที่จัดตั้งต้องมีลักษณะอย่างไร เช่น ไม่ควรใกล้สถานทีราชการในระยะทางเท่าไร

- เสมือนเป็นการเปิดอาชีพนี้เสรีส่งผลให้เด็ก/เยาวชนสับสนและอาจเดินทางผิด เช่น อาจถูกมิจฉาชีพยักยอก ชักนำมาทำอาชีพนี้เพิ่มขึ้น
- ประชาคมจากประชาชนก่อนจัดตั้ง ควรมีความเสี่ยงมากกว่า 60%
- ควรจะมีผู้แทนจากกระทรวงต่างประเทศด้วย เนื่องจากในอนาคต อาจมีคดีเกี่ยวกับคนร้ายข้ามชาติ และการช่วยเหลือคนสัญชาติไทยในต่างประเทศ หรือช่วยเหลือคนต่างด้าวในประเทศไทย ซึ่งจะต้องมีกระทรวงต่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย
- ควรกำหนดเวลาเปิด - ปิด สถานบันเทิงให้ชัดเจน
- หากให้อำนาจกับผู้บริหารระดับจังหวัด ซึ่งห่างไกลกับสถานที่ให้บริการทางเพศจะเกิดปัญหาเรื่องส่วยและการประพฤติผิดในด้านอื่น ๆ คือการคอร์รัปชันในสังคม ควรจะมอบอำนาจให้ท้องถิ่นเป็นผู้กำกับดูแล รวมถึงให้กระทรวงดิจิทัลฯ เป็นผู้กำกับดูแลด้วย เนื่องจากรูปแบบของการค้าบริการทางเพศอยู่ในระบบอิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น และเป็นเรื่องที่หลายคนอับอายในระยะแรกๆ
- ควรจะบังคับให้มีการตรวจสุขภาพ หรือตรวจโรคติดต่ออาทิത്യละ 1 ครั้ง โดยมีใบรับรองแพทย์ทุกครั้ง เพื่อป้องกันโรคติดต่อไม่ให้แพร่โรคระบาด

4. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็นฯ จากการประชุมเชิงปฏิบัติการรับฟังความคิดเห็นร่างกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและแก้ไขการค้าประเวณี เมื่อวันที่ 11 และ 19 พฤษภาคม 2566 ซึ่งมีการแบ่งกลุ่มย่อยรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติฯ ในประเด็นคำถาม 3 ข้อ ดังนี้

1. ท่านเห็นด้วยกับหลักการและเหตุผล ในการจัดทำร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ หรือไม่ เพราะเหตุใด

เห็นด้วย

- จะทำให้ผู้ให้บริการทางเพศได้รับการคุ้มครองทางกฎหมาย ได้รับสิทธิ สวัสดิการที่ดีขึ้นทั้งด้านแรงงาน และความปลอดภัยในชีวิต ไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบ มีสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของตนเองและสามารถลดปัญหาการค้ำมนุษย์ได้
- การที่กฎหมายจะให้สิทธิแก่ผู้ให้บริการและผู้ให้บริการ ควรจะมีการเพิ่มหลักการและเหตุผลถึงผลที่ประเทศไทยจะได้รับ เช่น การจะเก็บภาษีได้เพิ่มมากขึ้น รัฐจะเข้ามาทำหน้าที่ควบคุมและตรวจสอบสถานประกอบการทางเพศ และจัดทำเป็นข้อมูลในการคาดการณ์เพื่อให้สามารถออกแบบสวัสดิการได้

ไม่เห็นด้วย

- ในหลักการและเหตุผลในการจัดทำร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ ไม่ควรระบุหรืออ้างถึงการออกกฎหมายตามอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก แต่ให้ระบุว่าการออกกฎหมายดังกล่าวเป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชน เนื่องจากจะทำให้กฎหมายดังกล่าวมีหลักการที่กว้างขึ้น

- กังวลว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่สามารถแก้ไขปัญหาหรือคุ้มครองการให้บริการทางเพศประเภทอิสระได้ และไม่สามารถเข้าถึงสิทธิและสวัสดิการอื่นๆ ได้ เนื่องจากเน้นการคุ้มครองผู้ให้บริการทางเพศในสถานประกอบการ
- ไม่ครอบคลุมการแก้ปัญหาหรือคุ้มครองผู้ให้บริการทางเพศ ที่อยู่ภายใต้ความเสี่ยงจากการถูกบังคับใช้แรงงานหรือการค้ามนุษย์
- เกิดช่องว่างของการคุ้มครอง หรือสิทธิ สวัสดิการของผู้ให้บริการทางเพศที่มีอายุระหว่าง 18 - 20 ปี
- ผู้ที่ไม่เข้าใจเจตนารมณ์ของกฎหมาย มองว่าเป็นกฎหมายที่ส่งเสริมให้มีการค้าประเวณีเพิ่มมากขึ้น

2. ท่านคิดว่า ร่างพระราชบัญญัติฯ จะมีผลดี ผลเสียต่อใครบ้าง หรือมีผลกระทบต่อสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจอย่างไร

ผลดี

- จะเกิดผลดีต่อผู้ให้บริการทางเพศ เนื่องจากไม่เป็นอาชีพที่ผิดกฎหมาย ทำให้ผู้ให้บริการทางเพศ ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย สามารถเข้าถึงสิทธิ สวัสดิการด้านแรงงานเสมือนแรงงานประเภทอื่น ๆ อีกทั้งสามารถร้องทุกข์ดำเนินคดีกรณีที่เป็นผู้เสียหายได้
- รัฐสามารถเข้าถึงกลุ่มผู้ให้บริการทางเพศ รวมถึงสามารถจัดสวัสดิการต่างๆ ได้ตรงตามความต้องการของพนักงานบริการ และมีความเท่าเทียมกับอาชีพอื่น ๆ
- ด้านเศรษฐกิจ ประเทศมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการเก็บภาษีจากผู้ประกอบการและผู้ให้บริการทางเพศ
- ช่วยลดการทุจริตของเจ้าหน้าที่รัฐได้ เนื่องจากไม่สามารถเรียกรับสินบนจากผู้ให้บริการทางเพศหรือสถานประกอบการทางเพศได้อีก

ผลเสีย

- จะก่อให้เกิดปัญหาครอบครัวมากขึ้น ในกรณีที่คุณไปซื้อบริการทางเพศ และพ่อแม่ ผู้ปกครองจะกังวลว่าลูกหลานจะไปประกอบอาชีพให้บริการทางเพศ
- เด็ก เยาวชน และคนรุ่นใหม่จะสนใจและเข้าสู่อาชีพให้บริการทางเพศมากขึ้น ไม่สนใจที่จะเล่าเรียนในสถาบันการศึกษา
- ผู้ให้บริการทางเพศ ครอบครัวของผู้ให้บริการทางเพศ และสภาพสังคมของผู้ให้บริการทางเพศ อาจได้รับผลกระทบ เกิดการถูกตีตราจากคนในสังคมไทย และสำหรับพื้นที่จังหวัดภาคใต้ที่เป็นสังคมมุสลิมอาจมีประเด็นขัดแย้งกับหลักศาสนา
- เกิดผลเสียต่อผู้ให้บริการทางเพศ ในแง่ของทัศนคติที่คนในสังคมมีต่อผู้ให้บริการทางเพศ เนื่องจากประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ ขัดกับหลักศาสนา วัฒนธรรมอันดีงาม และจะต้องใช้ระยะเวลาในการปรับทัศนคติของคนในประเทศ

ผลกระทบต่อสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ

- เด็ก เยาวชน จะมีค่านิยมด้านวัตถุมากขึ้น ทำให้ขาดจิตสำนึกที่ดี ซึ่งเป็นเรื่องยากสำหรับผู้ปกครองในการดูแลบุตรหลาน ในทางตรงกันข้าม ผู้ปกครองอาจจะส่งเสริมให้บุตรหลานประกอบอาชีพดังกล่าวมากขึ้น
- อาจเป็นสาเหตุในการเกิดปัญหาตั้งครรภ์ไม่พร้อมในเด็กและเยาวชนมากขึ้น อีกทั้งระบบการศึกษาของประเทศไทยยังไม่รองรับการเรียนการสอนด้านเพศศึกษาที่รอบด้าน เรื่องเพศจึงยังเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสื่อสารได้อย่างเปิดเผย ทำให้ไม่สามารถป้องกันปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พร้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- ส่งผลต่อภาพลักษณ์ของประเทศ ทำให้ประเทศมีชื่อเสียงในเรื่องค้าประเวณีมากขึ้น ท้ายที่สุดจะเป็นศูนย์กลางของการค้าประเวณีโลก ก่อให้เกิด Sex Tour เพิ่มขึ้นในประเทศไทย ทำให้ผู้หญิงไทยถูกตีตราจากคนทั่วโลก
- ทำให้มีคนต่างชาติเข้ามาลงทุนในสถานประกอบกิจการทางเพศมากขึ้น เกิดเป็นรายได้ ที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจ แต่จะเป็นประโยชน์แก่คนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนมากกว่าที่จะเป็นเงินหมุนเวียนภายในประเทศ

3. ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรบ้าง เพื่อปรับปรุงหรือพัฒนาร่างพระราชบัญญัติฯ ให้สามารถบังคับใช้ได้มีประสิทธิภาพ หรือเกิดประโยชน์มากที่สุด

- ควรมีการจัดโซนนิ่งสำหรับการเปิดสถานประกอบกิจการทางเพศ เพื่อไม่ให้สถานประกอบกิจการทางเพศจัดตั้งกระจุกกระจายในหลายพื้นที่ ซึ่งจะทำให้รัฐสามารถกำกับ ดูแลได้อย่างสะดวกทั้งด้านสาธารณสุขและความปลอดภัย โดยต้องกำหนดระยะห่างจากศาสนาสถาน หรือสถานศึกษา
- ควรมีการสร้างความรู้ ความเข้าใจให้กับสังคมว่า ผู้ที่สามารถให้บริการทางเพศ ต้องมีอายุเกิน 20 ปี หากซื้อบริการทางเพศผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ผิดกฎหมาย
- ควรมีการกำหนดหน่วยงานที่รับผิดชอบตามกฎหมายฉบับนี้ให้ชัดเจน และควรมีองค์ประกอบเป็นองค์กร สภาวิชาชีพ องค์กรภาคประชาสังคม (NGOs) ที่ทำงานเกี่ยวกับการคุ้มครอง ดูแลผู้ให้บริการทางเพศ รวมถึงอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่เป็นคนในพื้นที่ ซึ่งมีความใกล้ชิดกับคนในชุมชน
- กฎหมายกำหนดให้ผู้ให้บริการทางเพศต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ฉะนั้น หากเป็นผู้ให้บริการทางเพศที่มีอายุในช่วง 18 - 20 ปี จึงยังไม่มีแนวทางการคุ้มครองหรือการกำหนดบทลงโทษทางกฎหมายที่ชัดเจน จึงเป็นช่องว่างทางกฎหมายที่ขาดหายไป
- ต้องมีการคุ้มครองข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้บริการทางเพศ มีการรักษาความปลอดภัยของข้อมูล และหากผู้ให้บริการทางเพศประสงค์ออกจากอาชีพดังกล่าวแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของผู้นั้นจำเป็นต้องลบออก และกำหนดข้อควรระวังในการคุ้มครองข้อมูลในการขออนุญาตจัดตั้งสถานประกอบกิจการทางเพศ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการตีตราแก่เจ้าของสถานประกอบกิจการทางเพศและผู้ให้บริการทางเพศ
- ควรมีการกำหนดมาตรการในเรื่องการเสียภาษีของผู้ให้บริการทางเพศ และผู้ประกอบการทางเพศ ซึ่งรัฐต้องทำความเข้าใจแก่ผู้ที่ต้องเสียภาษีอย่างรัดกุม

5. ผลการพิจารณาของหน่วยงานในการนำความคิดเห็นมาประกอบการพิจารณาหรือปรับปรุงร่างกฎหมาย

จากการรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองการให้บริการทางเพศ พ.ศ. ผู้ตอบแบบรับฟังความคิดเห็นฯ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ตามข้อคำถามในส่วนที่ 2 แต่ยังมีบางส่วนที่ยังไม่เห็นด้วยและมีข้อห่วงใย หรือข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะที่มีเหตุผลและเป็นข้อสังเกตในประเด็นสำคัญ ซึ่งกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวเห็นสมควรนำข้อมูลที่ได้รับไปประกอบการพิจารณาเพื่อปรับปรุงร่างพระราชบัญญัตินี้ ให้เหมาะสม ครบถ้วน และสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

.....